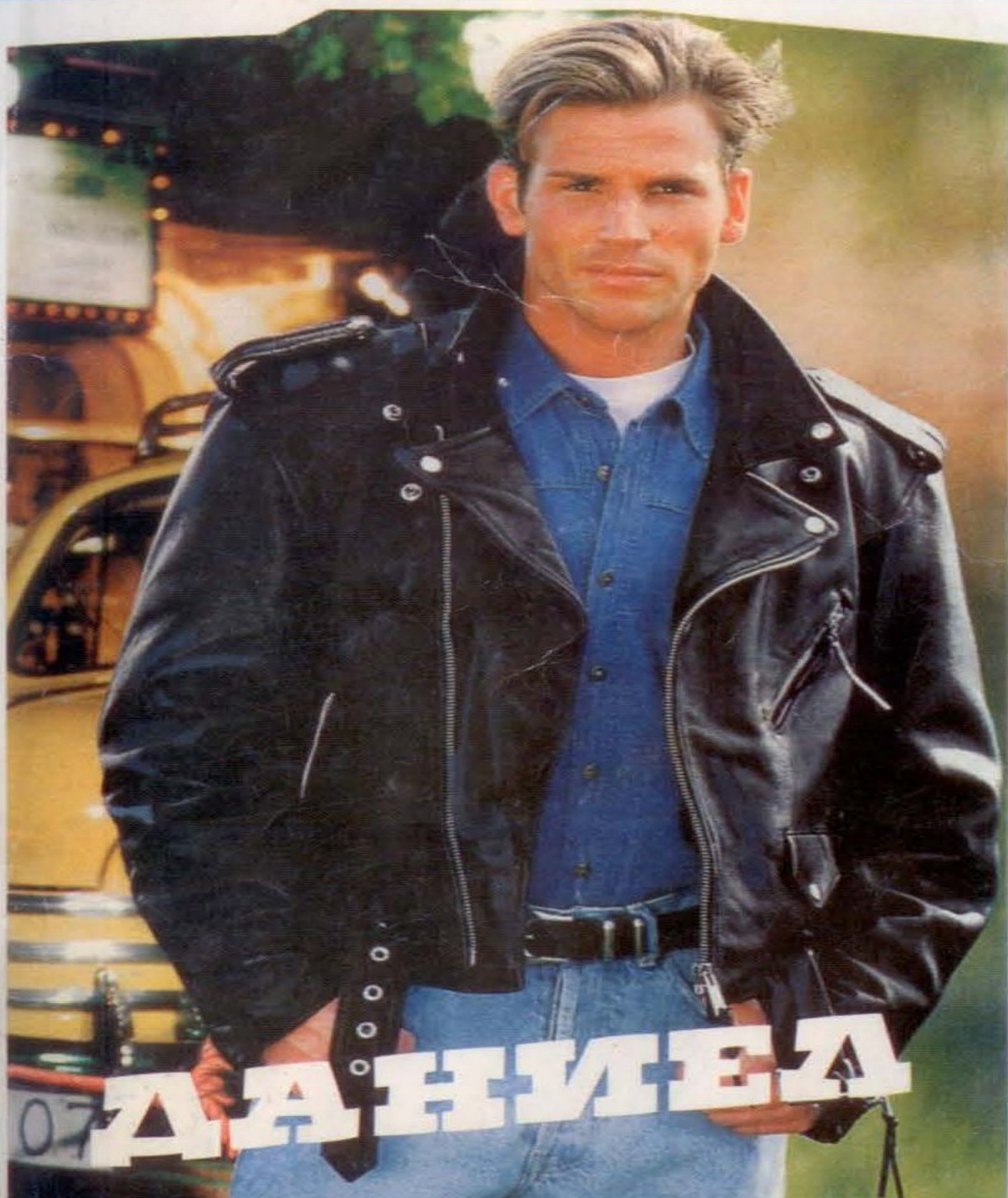

ЛЮБОВНИ РОМАНИ
24

С ИМЕНА НА МЪЖЕ

КРИСТИН ХЕМПЛИН

КРИСТИН ХЕМПЛИН ДАНИЕЛ

Превод: Верка Филева

chitanka.info

Журналистът Даниел Дъглас прави дискретно проучване на бюрата за бракосъчетания във Вашингтон. Очарователната и амбициозна Саманта Роземунт също събира подобен материал за своя вестник.

Пътищата им се пресичат и разделят. Може би след многобройните огорчения и перипетии ще намерят върната посока към голямата си любов...

I

„Проклятие!“ Саманта гледаше втрещено след сивото порше. Трябваше ли шофьорът да профучи така безцеремонно през локвата? Светлото ѝ палто беше напръскано от горе до долу с мръсна дъждовна вода и плачеше за химическо чистене. Неволно се закачи с юмрук след него. Чадърът и чантата, които бе пъхнала под мишница, защото тъкмо щеше да отключва колата си, паднаха на мокрия асфалт. Само това липсваше! Тя тропна сърдито с крак, прибра си нещата и най-сетне отключи колата си.

Дали пък това не беше един от дните, през които всичко вървеше наопаки? Сутринта стъпи в полупразната кутия с шоколадови бонбони пред леглото си, водата от душа остана по тайнствен начин студена, кафето се оказа много слабо, а последният ѝ чорапогащник бе скъсан. Затова съблече бързо полата си и се пъхна в един панталон.

В десет започваше дежурството ѝ в редакцията, но в десет и двадесет тя все още отчаяно търсеше място за паркиране. След като беше обиколила два пъти, скърцайки със зъби, сградата на „Уошингтън хералд“ и препълнения паркинг, накрая тя паркира стария си форд три преки по-нагоре. Прокле редакцията на вестника, професията си на журналистка, намръщаното небе и непрекъснатото падащия есенен дъжд. Най-сетне слезе с досада и тогава префуча като луд този идиот покрай нея!

Докато се отправяше към редакцията с мокра чанта, мръсно палто и разгънат чадър, който твърдоглавият вятър непременно искаше да изтръгне от ръцете ѝ, тя прибави към обекта на своите проклетия и шофьора на поршето.

Саманта жонглираше с разгърнатия чадър над главите на минавачите. „Май ще е по-добре да го затворя“ — си мислеше тя ядосано. Нейните кафяви къдрици и без това бяха залепнали плътно на челото и слепоочията, а на палтото не можеше вече да му навреди малко повече вода.

Беше почти десет и половина, когато влезе в стаята си, която бе отделена от стаята на главния редактор само със стъклена стена. Тъкмо днес Джейк Кълиган беше точен! Обикновено тя не виждаше зад стъклото неговото недодялано лице със сиво-кафява брада преди единадесет часа.

Джейк ѝ махна нетърпеливо, когато тя влезе в стаята си и ожесточено хвърли чантата, чадъра и палтото на един стол, и тогава влезе в стаята на главния редактор.

— Мис Роземунт! Какво ви се е случило? Къде ходите? От двадесет минути ви чакам! В единадесет е редакционното съвещание!

— Съжалявам — промърмори Саманта. — Проблеми с паркирането!

Джейк кимна безмълвно. Саманта се усмихна. Тя много добре се разбираше със „стария булдог“, както тайно го наричаха. Той беше строг, но справедлив. И ставаше честлюбив, когато се касаеше за името на вестника. „Уошингтън хералд“ имаше най-много абонати в града. Малко след него беше „Уошингтън стар“. А най-голямата грижа на Джейк Кълиган беше неговият вестник да не бъде задминат от конкуренцията.

В неговия отдел работеха осем репортера, а Саманта беше една от най-добрите и имаше честта да стои точно пред очите на „булдога“ в отделна стая, докато останалите от тима делеяха голяма стая.

— Държите на нещо особено ли, г-н Кълиган? — попита Саманта и оправи мократа си коса на челото.

— Хрумна ми нещо през последната нощ — отговори той, докато трескаво разравяше огромния безпорядък върху бюрото си.

— Мога ли да ви помогна в търсенето? — предложи Саманта.

— Не... веднага ще го намеря... тук е!

Докаато разгръщаше една папка, Саманта чакаше с нетърпение да узнае какво е измислил за нея шефът.

— Във Вашингтон хиляди красиви жени срещат трудности при намирането на мъж. Вярно ли е, мис Роземунт?

— Възможно е, мистър Кълиган! От мой собствен опит трябва да кажа, че никога още не съм имала проблеми, ако...

Джейк махна с ръка.

— Вашият опит не е меродавен, мис Роземунт — я прекъсна той, — на мен ми е ясно, че вие нямате проблеми, когато става дума за

мъже.

Саманта сдържа усмивката си. Заетият през цялото си време главен редактор я огледа. Тя работеше в „Уошингтън хералд“ повече от две години и имаше впечатлението, че Джейк Кълиган беше преглеждал само статиите и никога не поглеждаше авторите. Това Саманта приемаше по-скоро за приятно, отколкото смущаващо.

Саманта беше на двадесет и осем години, елегантна, висока и много привлекателна. Нейната дълга, къдрава коса падаше значително под раменете и навсякъде, където се появеше, мъжете се обръщаха след нея. Тя беше честолюбива и ѝ харесваше, че Джейк Кълиган повече ценеше нейните журналистически способности, отколкото външните ѝ качества.

Кариерата за нея беше всичко. Тя искаше да бъде добра журналистка в своя вестник, а един ден — една от най-добрите в страната.

— Това, което искам, е една статия за професионалните посреднически бюра за женитба, чиито клиенти, машинации, трикове, вие вече знаете — обясняваше Джейк. — Попитайте на колко женски компаньонки се пада един компаньон и така нататък, и така нататък!

Саманта беше разочарована. Тя се беше надявала на нещо вълнуващо, нещо сензационно.

— А какво става с партийния конгрес, г-н Кълиган? Мислех, че скоро във Вашингтон ще бъдат всички президентски кандидати? Не предстоят ли интервюта?

— Мис Роземунт! Когато ви предлагам нещо, значи съм обмислил всичко! Тъкмо защото едно стадо политици ще наводни града и всички останали вестници ще се спуснат върху тях и ще публикуват дълги страници с новини, аз ви изпращам с една напълно неполитическа тема! Читателите ни искат да слушат не само умните мъдрости на нашите политици! Най-много след втората дълга статия те оставят вестника и в продължение на една седмица се ядосват, защото не им се предлага промяна. И така, разбрахме ли се? Една част от вашите колеги ще се грижат за партийните приятели. Вие ще ми напишете репортажи за личните грижи на хората, това винаги интересува. Читателите искат нещо, с което могат да се идентифицират. Вие знаете как най-добре да започнете работата.

Той посочи вратата, Саманта кимна и напусна неговия кабинет.

„Вие знаете как най-добре да започнете работата!“ — Саманта простена. В момента тя съвсем не знаеше откъде трябва да започне. Тя изчака, докато Джейк напусне стъкления си кафез, тогава набра телефонния номер на Джъстийн.

Джъстийн Плейтън беше най-близката приятелка на Саманта. Двете бяха израснали в Минесота и отново се срещнаха случайно във Вашингтон. Джъстийн работеше на рецепцията на един от реномираните хотели в града „Четири сезона“, който беше предпочитан от артисти, поп звезди и политици и всякакви други знаменитости.

— Джъстийн, имаш ли секунда време за мен? — попита Саманта.

— За теб винаги, Сами! Къде гори?

Джъстийн беше весела красива блондинка, която подсигуряваше често за актуални интервюта разгорещени типове. Саманта научаваше, благодарение на Джъстийн, често първа във Вашингтон за пристигането на някоя филмова звезда или други известни личности.

— Слушай, Джъстийн, ти познаваш и Господ, и света!

— Света по-добре, отколкото Господ! — Джъстийн се засмя.

— Попадал ли ти е вече някой, мъж или жена, без значение, който е намерил своя партньор благодарение на посредническо бюро за женитба?

Известно време цареше тишина по линията. Изглежда Джъстийн мислеше. Някъде в далечината Саманта чу тиха музика.

— Съжалявам, Сами, никой не ми идва наум. Мисля, не това е една тема, по която участниците не обичат да говорят.

— Кой би си признал с удоволствие, че е прибягнал до това последно средство, за да намери мъжа или жената на своя живот. Във всеки случай никого не познавам! Виж в указателя! Намери номерата на бюрата и попитай хората!

— За това и аз вече съм се сетила. Но хранех надежда, че ти по някакъв начин би могла да ми помогнеш по-нататък. Интересуват ме повече жертвите, отколкото посредниците, затова си мислех...

— Ще се ослушам, Сами, обещавам! Не се сърди, но сега имам работа! До скоро!

И така, Джъстийн не можеше да ѝ помогне. Саманта попита колегите си в редакцията. Не, никой не беше прибягвал до такова

бюро. Естествено, знаеше се, че има нещо такова, но нужно ли е да се ходи там? Целия ден тя питаше по телефона приятели и познати. Без резултат!

Когато вечерта напускаше редакцията, в известна степен се чувстваше безпомощна. Естествено можеше да интервюира няколко собственици на бюра, но това би било много скучно. Те биха хвалили себе си и работата си до небесата, но дали би могло да се вярва на техните хвалебствени химни, беше повече от съмнително.

Когато Саманта стъпи на улицата, небето беше все още сиво. Беше престанало да вали, а и вятърът беше утихнал. Преди да се качи в колата си, тя взе мръсното палто и го постави сгънато върху задната седалка. Най-добре беше да го занесе веднага за почистване. „На всичко отгоре това удоволствие трябва да заплатя лично“ — си мислеше Саманта ядосано. Как ѝ се искаше да научи къде живее този побъркан шофьор на поршето, за да му изпрати сметката!

Саманта живееше в един десететажен блок, на най-горния етаж, и от спалнята си имаше изглед към река Потомак, който спираше дъха. Тя обичаше този изглед, защото успокояваше опънатите ѝ нерви и я караше да забрави лудницата в редакцията.

Саманта събу обувките от краката си и се отпусна в старото си кресло. В действителност това чудовище беше твърде голямо за спалнята, но тъй като креслото беше страшно удобно, тя от години го оставяше при всяко преместване.

Сутринта Саманта занесе палтото си на химическо чистене. Наблизо имаше италиански магазин за деликатеси и тя се отби в него.

— Лоренцо — запита тя собственика на магазина, докато той опаковаше грижливо салатата, — обръщал ли сте се някога към посредническо бюро за женитба? Имам предвид, да се запознаете с момиче, например?

Лоренцо ѝ хвърли такъв сърдит поглед, че за миг тя изпита неудобство.

— Сеньорита Саманта — отговори той с високо вдигнати вежди, — наистина ли си мислите, че се нуждая от това?

— Не го вярвам — увери го Саманта бързо. — Това беше само... Ще пиша статия по това... А всъщност исках да запитам дали някое от

многого момичета, които познавате, има опит с такова бюро?

Известно време Лоренцо я беше гледал скептично, но след това се засмя и повдигна съжалително рамене.

Саманта ядеше тихо салатата, в която Лоренцо беше пъхнал в знак на уважение цяло букетче босилек. Тя си мислеше за многого руси момичета, които Лоренцо беше представял като свои приятелки. Не, Лоренцо сигурно нямаше нужда да моли за помощ посредническо бюро за женитба!

След яденето тя отиде в банята и взе душ. След това хвана една книга, легна върху леглото и започна да чете. Още след първите страници я затвори. Саманта просто не можеше да се концентрира над романа. Въпросът как да се добере най-лесно до материал за статията си не можеше да излезе от главата ѝ.

По дяволите! Не можеше да се настрои психически да пише от тази тема, а трябваше да е нещо вълнуващо и разтърсващо.

Внезапно ѝ просветна! Защо не се сети веднага? Тя самата ще иска да я приемат в картотеката на някое бюро като кандидатка за женитба. По този начин щеше да получи от първа ръка информация за методите на бранша. Тогавя не ѝ беше необходимо да търси дълго време „засегнати“. Какво по-хубаво би могла да си пожелае! Тя отново взе книгата и се задълбочи в романа.

Първото нещо, което Саманта направи на другата сутрин, беше да позвъни в редакцията.

— Ще работя през целия ден навън, сър — каза тя, след като някой я свърза с Джейк.

Джейк промърмори нещо неразбрано, което Саманта прие за съгласие, и затвори. Саманта въздъхна. Ако всички главни редактори бяха така стреснати и нервозни като Джейк Кълиган, може би съвсем не беше необходимо човек да се катери толкова нагоре по служебната стълба.

Въоръжена с адреси и телефонни номера, тя се запъти към бюрата, но първото, което констатира, беше, че организираното търсене на партньор беше доста скъпо нещо. Искяха се неимоверно високи суми като еднократна такса за приемане и Саманта отклони предложенията с благодарност. „Голдън хартс“ се казваше последното бюро от списъка ѝ, а дамата, която поздрави там Саманта сърдечно, се опита с всички средства да оправдае това име. Тя носеше златни

фльонги в боядисаната си платиненоруса коса, брошка със златно сърце на блузата си, лъщящи чорапи, златни ботуши и дори се наричаше мадам Д'Ор.

— Каква е таксата за приемане? — запита Саманта.

Тя беше изморена от тичането и се надяваше на някаква приемлива сума, за да остави най-сетне зад себе си проблема.

— Сто долара! — рече блондинката с очарователна усмивка. — За тях ще ви бъде направена една видеокасета и, вярвайте, не можете се спаси от запитвания.

— Бихте ли могла да ми обясните по-подробно — помоли Саманта.

— С удоволствие. Нашият фотограф ще направи филм с вас, при което ще отговаряте на въпросите, които ще ви поставя. Филмът ще бъде показан по-късно на нашите клиенти и ви уверявам, че мъжете ще бъдат въодушевени от вас. Името ви, моля! — тя вече беше извадила един адресен формуляр и химикал от бюрото си.

Саманта помисли малко.

— Ив Паркър — каза тя колебливо.

Мадам записа старателно.

— Адрес, професия, възраст, размери?

— Адрес? Сега аз съм на транзитно пътуване и живея на хотел, в „Холидей Ин“, „Кънектикът авеню“, но там не ми харесва, и ще се местя още днес или най-късно утре сутринта в друг хотел. Оставете адреса незаписан.

— Добре, ще го оставя! Професия?

— Секретарка.

Изобилие от въпроси се посипаха върху нея и Саманта трябваше да измисля всевъзможни лъжи. Тя се пазеше да не дава верни данни. В края на краищата тя търсеше някаква история, а не жених.

— А сега да обобщим — каза мадам и прочете на глас данните на Саманта: двадесет и четири годишна, постоянно местоживееене във Вирджиния, само няколко седмици на транзитно пътуване, без деца, непушачка, не пие, не употребява наркотици, няма присъди, няма операции, няма аборти, няма братя и сестри.

Саманта простена вътрешно. Полицията не би искала толкова много да знае за нея в случай на задържане.

— Малко бързам — прекъсна тя нетърпеливо жената. — Може ли веднага да направим филма?

— Тимоти — извика дамата, обърната към вратата на съседното помещение. — Пригответи камерата!

Саманта бе отведена в малко ателие, където Тимоти — фотографът, — я огледа обстойно от всички страни, преди да започне снимането. Саманта трябваше да следва указанията на мадам Д'Ор, които тя даваше от тъмния ъгъл, докато Саманта бе осветена от два прожектора.

— Моля, седнете, мис Паркър — каза тя. — Да, така е добре. А сега се усмихнете, моля, и отговаряйте на въпросите ми.

Отново започна въпросникът, а Саманта се надяваше, че ще издържи на процедурата, без да се обърка в своите грешни данни.

— Готово — каза най-накрая Тимоти.

Прожекторите угаснаха и Саманта стана облекчено.

— Това беше началото — обясни мадам Д'Ор. — Касетата ще бъде показана на клиентите ни и ако някой се интересува от вас, ще ви позвъня. Вие не ми казахте къде мога да ви намеря, мис Паркър!

— За съжаление в следващите дни никъде не можете да ме намерите. Наместо това аз ще ви звъня три пъти на ден.

Мадам Д'Ор помисли малко и кимна. Саманта плати стоте долара и получи едно копие от договора.

— Между впрочем — мадам Д'Ор отново се усмихна, — съществува и друга възможност. Вие да видите видеокасети на наши клиенти. Тогава бихте могла лично да направите своя избор и не трябва да чакате, докато някой реши да ви потърси.

— Това включено ли е в таксата?

— О, не! Това са още сто долара.

— Благодаря, не! Покажете моята касета, на когото искате, това ми стига!

На връщане Саманта се питаше дали би могла да си получи стоте долара от редакцията като разноски. Може би трябваше да обсъди предварително с Джейк своя план. Вдигна рамене. „Е, ако статията стане добра, сигурно няма да ми създава трудности.“ Тя седна в колата си и тръгна към редакцията.

II

Даниел си подсвиркваше под душа в добро настроение, докато се готвеше за срещата. Най-сетне ще свърши това! Всички хубави неща са шест — не, даже три, но в неговия случай бяха тъкмо шест, а шестата среща трябваше да бъде последна.

Той имаше достатъчно материал за репортажа си. Нито една от петте жени, които му предложиха от „Голдън хартс“, не беше по вкуса му. С шестата сигурно не ще е по-различно, но и тази последна вечер ще я издържи някак си.

Той спря водата и взе една кърпа. Винаги беше получавал за десетте години в „Уошингтън стар“ неприятни поръчки, като например да пише за методите и клиентите на посреднически бюра за женитба.

— Един журналист трябва да се интересува от всичко и да е готов за всяка задача — беше обяснил неговият по-стар шеф в началото на кариерата му. — Да напишеш точно и живо статия — в това има много личен ангажимент.

Сега той се ангажира лично с това, което засягаше репортажа. А само господ знае, че не бе така сериозно, както биха желали дамите. Той се подсмиваше. Няколко от блондинките не оставиха съмнение, че са готови веднага да легнат с него, но все пак ангажиментът на един журналист си имаше своите граници.

Докато обуваше светлосините ленени панталони и обличаше бяла риза, се подсмиваше. Какво би казала мадам Д'Ор, ако знаеше истинското му име, неговата професия и причината да се среща с нейните клиентки. Това тя никога не ще разбере. Днес той искаше да изпита последното момиче, а утре да се отърве от мадам.

Той погледна часовника. Беше време. Трябваше да тръгва. В осем часа се беше уговорил с мис Мери Ролдан в „Голоаз“.

— На работа — рече той, грабна коженото си яке и заключи вратата след себе си.

Малко преди осем Даниел влезе в малкия ресторант и се огледа за Мери Ролдан. „Веднага ще я разпознаете! Прилича на Доли

Партън!“ — му беше обяснила мадам. Даниел се беше ококорил на телефона. Доли Партън беше всичко друго, но не и негов тип! А Мери наистина изглеждаше като Доли Партън. Тя имаше руси къдрици и огромен бюст и всички мъже гледаха заинтригувано към нея.

Тя изобщо не беше по вкуса на Даниел. Но това нямаше никакво значение. Той отиде до масата ѝ.

— Мис Ролдан?

Блондинката го погледна и му се усмихна лъчезарно.

— Вие трябва да сте Том Колинс?

Даниел кимна и седна.

Той се беше представил в „Голдън хартс“ като застрахователния агент Том Колинс и работата премина по-безпроблемно, отколкото си мислеше. Мадам беше попитала за шофьорска книжка или най-малкото кредитна карта, но Даниел случайно беше забравил и двете. По-късно изобщо не го питаха повече за това.

„Боже мой, в какво се впуснах само. Тази жена е абсолютна нимфоманка“ — си мислеше, след като бе разговарял половин час с Мери. Той поръча шише вино, и след като то бе опразнено наполовина, Мери беше тази, която поддържаше сама разговора.

Когато напуснаха ресторанта, Даниел застана нерешително пред колата.

— Слушайте, Мери — каза той смутено, — мисля, че сега трябва да си кажем довиждане. Имам още работа и...

— О! — Мери го изгледа разочаровано. — Но аз мислех... Сега да, но може би ще имате още малко време поне да ме откарате вкъщи. Не бих желала да вися тук в тъмнината и да чакам някое такси. Аз живея недалеч оттук.

— Разбира се, с удоволствие.

Даниел се зарадва, защото изглежда Мери го разбираше. Той отвори предната врата и Мери се качи. След това обиколи колата, седна зад кормилото и включи двигателя.

По време на пътуването цареше потискащо мълчание и Даниел беше доволен, че може да се концентрира върху движението. Пред къщата, в която, живееше Мери, той спря и изключи двигателя. Даниел се окашля.

Мери го погледна отстрани.

— Слушайте, Том — каза тя. — Не бива да свършваме така вечерта, си мисля аз. Какво ще кажете, ако съвсем за малко влезете с мен, за да пийнете нещо и след това ще се разделим?

— Всичко е наред, Мери — Даниел насила се усмихна.

Последва Мери до входната врата. Тя отключи и го отведе на третия етаж. Жилището ѝ беше голямо и светло, подредено с вкус. Даниел седна върху едно бяло кожено канапе.

Мери съблече палтото си, хвърли го небрежно на едно кресло и отиде до домашния бар.

— Какво да ви предложа, Том? — попита тя.

— Едно уиски със сода, ако имате.

Той кръстоса крак върху крак.

— Но разбира се, Том. Това, и всичко, което пожелае сърцето ви — тя се усмихна на Даниел многозначително и отново се обърна към бара.

Даниел внезапно почувства, че взе да му стиска яката на ризата. Вечерта щеше да бъде по-напрегната, отколкото си мислеше. Проклет да е, защо не се сбогува долу с Мери, а се остави да го завлече в жилището си?

С две чаши в ръцете Мери се обърна. Тя видя, че той опипваше яката си и отново се усмихна.

— Но, Том — каза тя, — щом ви стяга вратовръзката, просто я махнете — тя остави чашите върху масата и седна върху канапето до Даниел. — Чакайте, ще ви помогна — успокои го тя и разхлаби възела на вратовръзката му.

Изненадан, Даниел седеше и наблюдаваше как Мери разкопча горните копчета на ризата му. Несъзнателно той гледаше жената до себе си, когато тя започна да го гали нежно по гърдите.

„Всъщност заставала ли е някога някоя жена пред съда, защото е изнасилила мъж?“ — се стрелна в главата на Даниел и без малко щеше да се засмее при тази мисъл. Едва ли или най-малкото той не бе чувал за това. А сега Мери Ролдан тъкмо се канеше точно това да направи с него — да го изнасили.

Даниел затаи дъх, погледна я и се засмя.

— Не е ли много по-добре така, Том — запита тя тихо и се сгуши в него.

Даниел я хвана за раменете и тъкмо искаше да я отблъсне от себе си, когато в съседната стая звънна телефонът.

Двамата останаха неподвижни и се ослушаха. Даниел — с надеждата, че Мери ще стане и отиде към телефона, а Мери — ядосана от неочакваното прекъсване. Звънът не преставаше.

— Точно сега! — Мери въздъхна и стана.

Когато тя изчезна зад вратата, Даниел скочи облекчено, взе вратовръзката си, промъкна се на пръсти покрай вратата на съседната стая към входната врата, отвори я безшумно и изчезна.

Когато запали поршето, се подсмивваше успокоен и малко с чувство за вина. Тя беше наистина закъсала, малката! Всъщност жалко, че изобщо не беше негов тип! Би дал всичко да види лицето ѝ, когато забележи, че той беше излетял.

— Хей, Дан! Кога ще получа твоята история? — попита Лекс Бейтън, главният редактор на „Уошингтън стар“ на другата сутрин.

— След няколко дни. Лекс! Събрал съм сведения и ще се захвана за материала, щом поотикам по-неотложните работи от бюрото си.

Той влезе в стаята си и се залови за телефона. Преди да отиде на редакционното обсъждане, той искаше да се отпише при мадам Д'Ор.

— За съжаление това не става по телефона — каза тя, след като ѝ съобщи за какво става дума. — За това ми е необходим вашият подпис, мистър Колинс! Освен това, не разбирам — не сте ли доволен от нас?

— Напротив, напротив, мадам Д'Ор! Момичетата бяха очарователни, но не са мой тип!

— Трябва да се въоръжите с малко търпение, мистър Колинс! — гласът ѝ звучеше сладникаво.

— Това бих направил с удоволствие, но утре напускам Вашингтон — лъжеше той, преди тя да продължи да го убеждава в нещо, което той не желаше.

— Все пак искам да ви помоля да наминете, мистър Колинс! Надявам се по-късно да ви видя!

Ядосан, Даниел затвори телефона. Беше му досадно да навести още веднъж бюрото. Като чели си нямаше достатъчно работа! Той порови по бюрото си, и когато намери онова, което търсеше, отиде на редакционното съвещание.

В ранния следобед Даниел влезе с досада в бюрото на „Голдън хартс“. Мадам Д’Ор го помоли да седне и го дари с най-прелестната си усмивка. Даниел я погледна подозрително. Както се опасяваше, тя веднага се опита да го убеди да си промени мнението.

Даниел махна нетърпеливо.

— Но поне бихте могъл да видите една нова касета — помоли тя ласкаво. — Едва вчера я приехме и ще бъдете очарован! Тази жена е съвсем друго нещо в сравнение с шестте, с които излизахте.

Даниел не прояви никакъв интерес. За да намери едно момиче, с което би излязъл с удоволствие, не се нуждаеше от посредническото бюро на мадам. В бележника си имаше достатъчно адреси, а стоте долара, за които мадам Д’Ор искаше да му пробута една „Доли Партън“, той можеше да употреби по-добре.

Той поклати енергично глава.

— Не, благодаря. Какво трябва да подпиша? — попита той.

Мадам Д’Ор отвори един класьор и го прелисти. Даниел си играеше раздражено с касетата, която му бе дала.

— Направете го заради мен, мистър Колинс! Хвърлете само един поглед върху новата! Бих искала да зная дали тя ще се хареса на такъв претенциозен мъж като вас!

— Е, добре.

Нейната твърдост победи. Даниел стана от стола си и отиде към бюрото.

— Пуснете касетата, а аз междувременно ще подпиша!

Той подписа и последва мадам Д’Ор против волята си в прожекционната зала. Те заеха места на няколко метра от малък екран, светлината изгасна и тогава пред него се появи в едър план лицето на жена.

Неволно Даниел притаи дъх. Тази жена беше много красива! Нейните светли, малко присмехулни очи го завладяха. Тъмните ѝ къдрици падаха много под раменете.

Гласът ѝ звучеше топло и нежно. Даниел се втренчи мълчаливо.

— Как се казва? — попита той най-накрая и се учуди колко грубо и разгорещено прозвуча гласът му.

Мадам Д’Ор се засмя тихо.

— Тя тъкмо каза това — отговори мадам, — не чухте ли? Казва се Ив Паркър.

Даниел наистина не беше чул. Като прикован я гледаше и се наслаждаваше на звученето на гласа ѝ. Онова, което тя каза, му беше убягнало.

— Ив Паркър — повтори той тихо. — Хубаво име и една завладяваща жена.

— И така, тя ви харесва? — попита мадам и вече хранеше нова надежда да направи добър бизнес.

— „Харесва“ е слаб израз. Слушайте, аз размислих. Възможно ли е, макар и подписал отказа си, да се запозная с нея?

— Разбира се, мистър Колинс. Остава само уреждането на стоте долара...

— Да, да, добре — взе ѝ думата Даниел. — Но бих ви бил много благодарен, ако можете да уредите срещата по възможно най-бързия начин. Може би в „Павилън“.

Той стана.

— Но естествено! — мадам засия цялата отново. — Днес вечерта, да кажем в осем часа?

Даниел кимна нетърпеливо.

— Позвънете веднага на мис Паркър и попитайте дали тя е съгласна — помоли той.

— За съжаление нямам телефонен номер, чрез който да я открия.

— А как тогава ще я уведомите? — попита Даниел в изблик на паника.

— Не се вълнувайте — мадам Д'Ор повдигна успокояващо ръце. — Ние се уговорихме, че тя ще ми се обаждат. И сега, ако бихте ми дал стоте долара...

III

— Слушай, Джъстийн, случайно днес да си нощна смяна?

Беше шест часът. Саманта седеше на бюрото си в редакцията. Тя бе затворила уморено очи, докато притискаше телефонната слушалка към ухото си и разговаряше с приятелката си.

— Случайно да. Но какво става с теб? Ти звучиш страхотно изморено.

— Наистина съм много изморена! Отново беше един от тези дни, вече знаеш! Не можеш да си поемеш дъх!

— Тогава си върви вкъщи и лягай! Не си ли свършила за днес?

— Да, свърших, но леглото ми трябва да почака! Днес вечерта имам среща с най-страхотния мъж в цял Вашингтон!

— Какво? — извика Джъстийн. — Разказвай.

— Няма много за разказване, Джъстийн! Ти знаеш, че трябва да напиша статия за посредническите бюра. Сега аз просто станах клиентка на едно от тях „Голдън хартс“. Направиха с мен видеокасета и я показаха на клиентите. Първият вече клъвна — тя се засмя. — И така, за да сме наясно, в осем часа имам среща с Том Колинс в „Лавилън“. Мадам Д'Ор току-що ми каза и добави: „Вие ще бъдете впечатлена, мис Паркър, той е най-страхотният мъж в цял Вашингтон!“

— Почакай, ти ме обърка! Коя е мис Паркър? — попита Джъстийн.

— Това съм аз, овчичке! Аз се записах естествено не с моето истинско име в картотеката. Аз съм секретарка, Ив Паркър се наричам, само преминавам през Вашингтон и живея случайно в един хотел.

— Ти си изцяло луда, Сами — Джъстийн се разтресе от смях.

— Мисли, каквото искаш — отговори Саманта сухо, — но да се върнем към първоначалния ми въпрос. Днес нощна смяна ли си? В случай, че моят обожател иска непременно да ме отведе вкъщи, може да ме остави при теб и аз ще мога да пренощувам в твоето жилище, ако нямаш нищо против. Може да се случи Том Колинс да се влюби

безнадеждно в мен и да ме шпионира, а аз на всяка цена трябва да попреча да разкрие лъжата ми.

— Разбирам, Сами. Естествено ти можеш да спиш при мен. Знаеш къде е ключът. Но бъди предпазлива. Има много луди сред мъжете, които опитват чрез такива бюра да се доберат до жена. Във всеки случай ще ти звъня на всеки два часа! Ако си в опасност, ще ми кажеш: „Имате грешка.“ Тогава ще разбере и ще уведомя полицията!

Саманта се засмя и поклати глава.

— Джъстийн, ти гледаш прекалено много филми на Хичкок! Аз мога много добре да внимавам за себе си!

— Дано да е така, но въпреки това ще ти звъня!

— Окей, ако това ще те успокои! Но първо опитай в моето жилище. Може би ще изпратя моя супермен след вечерята вкъщи, и твоята загриженост ще е абсолютно напразна...

— Да, може би... Във всеки случай ти желая много успех — Джъстийн направи пауза. — И много късмет — добави тя и затвори.

Когато по-късно Саманта се подготвяше за вечерята, тя взе студен душ и се почувства освежена. Поклати още веднъж глава, мислейки за загрижеността на Джъстийн. Ако този Том Колинс ѝ се стори подозрителен, просто ще си тръгне под някакъв претекст след вечерята.

Тя си сложи лек грим и очерта устните си с нежнорозово червило. След това четка косата си дотогава, докато тя се разпиля бляскава на раменете ѝ. Избра бяла, високо затворена вълнена рокля, чифт бяло-черни официални обувки, перлена огърлица и бързо се облече. Тя беше напрегната и за вечерята, и за Том Колинс.

Саманта затършува за ключа от колата, но внезапно спря. Да пътува със собствената кола не беше особено добра идея! По табелката с номера можеше да се разбере истинското ѝ име.

Тя отиде до телефона и поръча такси.

Беше осем без двадесет, когато Саманта влезе в „Павилън“, без да знае как изглежда мъжът, с когото трябва да се срещне. Но този Том Колинс би трябвало да я разпознае. Нали в бюрото му бяха прожектирали видеокасетата, която ѝ бяха направили.

Тя седна на една малка маса и се огледа в ресторанта. На почти всички маси седяха двойки, които разговаряха повече или по-малко

усърдно, или отделни жени и мъже, които непрекъснато поглеждаха часовника.

Саманта се подсмихна. Сигурно мадам Д'Ор изпраща всички свои клиенти тук. Във всеки случай беше подходящо място да се водят бележки. Тя извади малък бележник от чантата си и усърдно записа наблюденията си.

Даниел я видя веднага, когато влезе в ресторанта. Тази прекрасна лъскава коса, безупречната фигура, смело кръстосаните дълги крака — нямаше съмнение: Това е жената, която още в първия момент, когато видя видеокасетата, го омагьоса. Тя беше очевидно заета да записва нещо, наведе се с наклонена настрани глава над масата и една част от лъскавата коса покри бузите ѝ.

Даниел разглеждаше любопитно младата жена и приближи бавно. Беше много по-хубава, отколкото на видеокасетата. Пулсът му заби бързо. Той се усмихна. Упоритостта на мадам бе имала и добри страни.

Внезапно жената погледна нагоре, потънала в мисли. За секунда хвърли поглед на Даниел, обаче отново се наведе над бележника си. Боже мой, тези очи! Колко ли са хубави, когато в тях запламти любовен жар?

Той обиколи масата, на която седеше младата жена, и застана мълчаливо зад нея. От съседната маса го гледаха любопитно. Даниел се наклони.

— Вписахте ли ме в картотеката си като възможен кандидат за женитба?

Саманта трепна и усети как кръвта се качи в бузите ѝ. Тя затвори бележника и го пъкна под дамската чанта. И така, това беше той! Тя се обърна и го погледна. Мадам Д'Ор бе имала право: Том Колинс изглеждаше дяволски добре! Саманта се стъписа внезапно. Не познаваше ли този мъж отнякъде? Само за част от секундата си спомни: дъжд, порше, локва, палто! И един приказно красив мъж, който се усмихна, наклонен към страната на момичето и... нямаше съмнение, това беше той!

Смуцението ѝ премина в гняв, когато си спомни, че този мъж сутринта профуча до нея през една локва, напръска я, отгоре до долу и, без да го е грижа, че повреди палтото ѝ, отмина.

— Мис Паркър? — попита той и я заразглежда с една усмивка, която можеше да стопи дори и лед. Седна срещу нея, още преди тя да бе отговорила, подпря глава с ръце и я загледа втренчено.

Саманта пое дълбоко дъх. Тази поръчка започна да ѝ доставя удоволствие! Това е точно типът мъж, който ѝ бе необходим за репортажа! А тя би го водила порядъчно за носа и би го накарала да плати за нахалното си поведение от сутринта. Но сега тя трябваше да се пребори с възбудата, която предизвикваше в нея неговата близост.

— Това съм аз — отговори тя със сериозно изражение на лицето. — А вие сте Том Колинс!

— Познахте! — Даниел се поклони и Саманта почувства, че отново кръвта навлезе в лицето ѝ. Проклятие, какво е това?

Защо тя просто не се усмихне на Том Колинс, не използва чара си, не го завърти около малкия си пръст, за да извлече възможно повече информация?

Саманта не знаеше. Единственото, което усещаше, беше, че пулсът ѝ е ускорен, че сърцето ѝ бие като лудо и че ѝ се изпотиха ръцете. Какво ставаше с нея? Това само гняв ли беше, което изпитва към този мъж, седнал срещу нея?

Както винаги, Саманта се укори. Тя не бива да позволи Том Колинс да я изкара от равновесие, иначе би могла да забрави за статията днес вечерта!

Нито тя, нито Том бяха забелязали, че келнерът дойде на тяхната маса и нетърпеливо очакваше поръчката им. Когато най-накрая той се окашля и запита какво да им донесе, двамата вдигнаха рамене.

— Едно мартини — отговориха Саманта и Том едновременно. Това ги разсмя и магията бе развалена.

— Вие секретарка ли сте? — попита Даниел. — Какво правите в момента в града? Мадам Д'Ор ми разказа, че само минавате оттук.

Саманта размишляваше трескаво. Какво да му разкаже, което е безобидно и да не я направи веднага подозрителна?

— Да не говорим за това! Аз се радвам, че е празнична вечер. По-добре ми разкажете за себе си.

Тя опря две ръце върху масата, сложи главата си върху тях и се опита да се усмихне съблазнително на Даниел. В този миг установи с изненада, че това ѝ се бе удало, защото той протегна ръка и я докосна нежно с върха на пръстите. Саманта се отдръпна.

— Вие сигурно искате да ми разкажете за вашия живот, нали? — попита тя още веднъж.

Естествено той искаше. В това Саманта бе абсолютно сигурна. Повечето добре изглеждащи мъже, към които без съмнение принадлежеше и мистър Колинс, са самовлюбени и обичаха да изнасят безконечни монолози за своята неотразимост. Сигурно седящият срещу нея би направил нещо подобно.

Вместо това Даниел поклати глава, вдигна мартинито и ѝ каза: „Наздраве.“ След това повика келнера и поръча вечеря. Даниел внезапно се почувства не добре. Той трябваше да разкаже на Ив нещо за своя живот. Но как можеше да го направи? Трябваше ли да ѝ каже, че той не е Том Колинс, а Даниел Дъглас, репортер, който пише за клиенти на посредническите бюра за женитба?

Той се засмя горчиво. Ако направи това, той би си изпросил най-малкото една звънтяща плесница. Сигурно Ив би скочила и напуснала ресторанта и няма да иска да знае нито за Том Колинс, нито пък за Даниел Дъглас.

След като Саманта опита безуспешно да води разговор, тя се предаде. Ядосано се тъпчеше с храна и беше доволна, когато мълчащият насреща ѝ мъж най-сетне плати и тя можеше да стане и да тръгне.

Отвън пред вратата Саманта и Даниел седяха нерешително известно време един срещу друг.

— Мога ли... — Даниел се окашля. — Мога ли да ви откарам, във вашия хотел, може би...?

— О, аз не съм вече на хотел, аз... — Саманта спря и се огледа за такси, но наоколо не се виждаше нито едно. „Естествено няма — си мислеше тя с досада. — Сега мога да си чакам вечно, докато си тръгна оттук!“

Цялата вечер беше пропаднала. Не можа да измъкне абсолютно нищо от този Том Колинс, което да използва за статията си! Тя го стрелкаше гневно с очи. А защо да не приеме предложението му да я вземе със себе си? Така вечерта нямаше да бъде спасена, но и нямаше да се влоши повече.

— Бих била доволна и благодарна, ако ме вземете донякъде — отговори тя.

Даниел кимна, изчака Саманта да се качи, седна зад кормилото и тръгна. Тя каза адреса на Джъстийн. Пред къщата, в която беше жилището на приятелката ѝ, той спря и изключи двигателя.

— Не бихте ли желал да се качите с мен и да пиете нещо? — предложи Саманта.

Определено той усещаше, че тя не мисли онова, което казва, но Саманта вече бе хванала дръжката на вратата, за да я отвори.

Безкрайно разочарована, тя видя, че той кимна, слезе и, заобикаляйки колата, се приближи към нея. Саманта преглътна. Отново почувства онази сладникаво горчива възбуда, когато той ѝ подаде ръка и ѝ помогна при слизането от колата.

Саманта си спомни по-късно ясно за това, че усети дъха му във врата си, когато отключваше вратата. Че я бе прегърнал, помилвал и целунал, докато тя повярва, че е луда. Че я бе взел на ръце, отнесъл в спалнята, съблякъл и любил, както още никой мъж досега и че му се бе отдала много страстно.

Те лежаха в тъмното и чакаха да изсъхнат мокрите им тела и да се успокоят неравномерните удари на сърцата им.

— Ти естествено си свикнал на такива изблици от страст — каза Саманта и се усмихна несигурно.

Остра болка я разтърси, когато си помисли за жените, с които Том бе спал преди нея.

Ръката на Даниел лежеше върху голата ѝ гръд и милваше нежно меката кожа.

— Ти не си първата жена, Ив, с която съм спал, това е вярно. Но такова чудо като току-що това с теб, никога не съм изживявал.

Той се наведе над нея и я целуна. Саманта затвори очи, когато усети, че в нея се надига отново неописуемо желание. Тя се опитваше да схване как можа да стигне дотам, да лежи с един напълно непознат в леглото и да не се разкайва ни най-малко за нищо, но не ѝ се удаде да намери отговор.

Когато неговата ръка се плъзна по голото ѝ тяло, тя остана безмълвна. Още никога не се бе чувствала така жизнена и едновременно така безпомощна под ръката на един мъж. Тя искаше той да не спира никога да я докосва. Неволно нейното тяло се наклони към неговото.

— Моля те, люби ме пак! — шепнеше тя.

Устните на Даниел галеха гърдите ѝ, плоския ѝ корем и всеки сантиметър от тялото ѝ. Саманта простена.

— Моля те, вземи ме! Няма да издържа по-дълго.

Тя го привлече по-близо до себе си.

Когато Даниел проникна в нея, този път го направи нежно и внимателно. Целуваше я жадно, а Саманта мислеше, че може да умре от страст. Неговият ритъм ставаше по-бърз, вълна от желание ги заля заедно и те достигнаха едновременно върха на екстаза.

Те лежаха все още прегърнати и почти бяха заспали, когато внезапно звънна телефонът. Саманта скочи уплашено. Едва сега си спомни, че беше в жилището на Джъстийн. В тъмното тя търсеше телефонната слушалка, но вместо това намери едно копче за осветлението.

Нощната лампа светна и хвърли жълта светлина върху лицето ѝ. Саманта премигна. Телефонът звънеше пронизително.

— Всичко наред ли е, Сами? — чу тя гласа на Джъстийн, след като най-сетне намери телефона и взе слушалката в ръце.

— О, Джъстийн — отговори измъчено Саманта. — Защо ми звъниш по средата на... — тя млъкна, когато си спомни уговорката. — Да, чувствам се чудесно — каза тя бързо, — но съм много уморена! Хайде да се чуем утре!

Тя затвори и искаше да угаси лампата, когато Даниел помоли тихо:

— Чакай!

Той се беше облегал и разглеждаше с неприкрито възхищение голото тяло на Саманта.

— Колко си хубава — каза той. — Хубава и страстна. Никога няма да забравя тази нощ!

Всъщност искаше да каже нещо повече: че се бе влюбил светкавично от пръв поглед в нея, че такава жена бе търсил дълго, но преди това трябваше да ѝ разкрие истината за себе си. „Но не сега — си мислеше той. — Не искам да развалям вълшебството на тази нощ.“

Той притисна Саманта и замълча. Тя се сгуши в него и по някое време заспаха.

Когато Саманта се събуди и опипа чаршафа до себе си, се изплаши — леглото беше празно. Сърцето ѝ започна да бие лудо, тя седна и се огледа. Едновременно се послуша с напрежение.

От банята не долиташе никакъв звук, а в стаята нямаше дрехи, които да говорят за мъжко присъствие. Той си беше отишъл, без да я събуди! Без да каже: „Остани със здраве!“ Той се бе измъкнал тайно, о, боже! А тя си мислеше... надяваше... вярваше... да, какво всъщност?

Те прекараха една нощ заедно — това беше всичко. Какво я караше да бъде сигурна, че за него това беше повече от бегла, макар и страдна авантюра? Тя се усмихна горчиво и се опита да спре сълзите. Тогава видя бележката! Тя лежеше до нея върху празната половина на леглото. Грабна я бързо и зачете: „Не ми позволи сърцето да те будя, скъпа. Беше хубаво с теб. За съжаление известно време няма да бъда в града. Навярно ще се видим някога отново!“

Саманта скъса бележката. „Навярно ще се видим някога отново!“ Това казваше повече от достатъчно. Това беше! Как можа да ѝ се случи! Но най-лошото в цялата работа не беше, че тя бе прекарала нощта с Том Колинс — не. За една прекрасна нощ не бива да се разкайва. Най-лошото беше, че тя се бе влюбила в него. Влюби се в един мъж, с когото размени двадесетина изречения, но веднага легна с него в леглото. Саманта се чувстваше зле, празна и самотна, както никога досега.

Тя накъса бележката на малки парченца, стана и отиде в банята. Един студен душ би ѝ подействал добре! Саманта пусна водата върху себе си, но това не можа да отмие болката, която усещаше в себе си.

Саманта се изсуши. О, как мразеше Том за това, че я бе изненадал по този начин! „Трябва да го видя отново“ — ѝ мина през главата, макар и само заради това, да му каже своето мнение. Тя навлече хавлията на Джъстийн и отиде до телефона. „От «Голдън хартс» биха могли да ми дадат адреса му“ — си помисли с надежда.

— Е, харесва ли ви? — запита зарадвано мадам Д'Ор, след като Саманта ѝ обясни за какво се касае. — Така си и мислех! Той изглежда приказно, нали? Досега всички бяха полудели по него! Преди вас излиза с други шест! Жалко, че трябва да напусне Вашингтон! За съжаление не мога да ви помогна, нямам нито адрес, нито телефонен номер! Той е зачертан от картотеката. Но трима нови господа копнеят да се запознаят с вас. Бихте ли си записала номерата?

Саманта записа номерата и обеща да позвъни на господата. И така Том бе напуснал действително Вашингтон! Навярно това беше

най-доброто. Трябва да го забрави! Само да не беше невероятната нощ...

Даниел си взе два дни отпуска от вестника, за да може да работи необезпокояван вкъщи над статията. Обикновено такава съобщение той пишеше на един дъх. Когато се заловеше за работа, никой не можеше да го отклони. Но този път бе друго.

В продължение на часове не можеше да се съсредоточи. Гледаше белия лист върху пишещата машина, а думите не искаха да се оформят в изречения. Отново и отново се появяваше образът на една красива, чудесна жена пред него — Ив Паркър. Даниел мислеше непрекъснато за нея.

По дяволите, защо трябваше да се запознае с тази жена по такъв глупав начин? А след това идиотската му идея с бележката. „Навярно ще се видим някога отново!“ Боже мой, какво ли мислеше Ив сега за него?

„Направих всичко грешно — се упрекваше Даниел. — Можех още в началото да обясня всичко на Ив. Но навярно все още не е късно.“

Той заряза пишещата машина, взе телефонния указател, отвори го и прелисти. Не можа да намери Ив Паркър. Внезапно му хрумна, че мадам Д'Ор бе казала, че Ив само минава през града и че живее на хотел.

Даниел се стъписа. Но те не бяха в хотел, а отидоха в едно уютно малко жилище.

„Нещо не е наред с тази Ив Паркър“ — внезапно му мина през главата. Защо тя е разказала на мадам Д'Ор, че живее в хотел, когато притежаваше жилище във Вашингтон.

Той окончателно заряза материалите за статията. Трябваше веднага да открие какво крие Ив? Какви са били намеренията ѝ, когато се е записала в картотеката на мадам? Дали с помощта на бюрото си намираще мъже, с които да прекара хубава нощ и нищо повече! Той се засмя горчиво. Скъпо удоволствие!

Даниел погледна часовника си. Беше малко преди седем! По това време се срещаха клиентите на „Голдън хартс“ или в „Павилън“ или в „Голоаз“. Ако той беше прав в предположенията си, Ив сигурно щеше да е там, за да може да впише нова жертва в бележника си.

Даниел затършува за ключа от колата си, скочи и затръшна входната врата след себе си.

— Напредвате ли със статията, мис Роземунт?

Недодяланата глава на Джейк Кълиган се появи на вратата и Саманта отговори:

— Старая се, но ще продължи още малко!

Лицето на шефа ѝ изчезна.

„Ще продължи още значително дълго! — добави Саманта, потънала в мисли. — Още не съм започнала!“ Изминалият следобед и нощта беше прекарана с разплакани очи в леглото. Бележката с телефонните номера, които ѝ продиктува мадам Д’Ор, бе скъсала с удоволствие. В редакцията не се мярна, а единственият човек, с когото говори, беше Джъстийн. Саманта ѝ разказа всичко и се наплака пред нея.

Днес тя се чувстваше изморена и пребита. „Типичен знак за любовна мъка“ — си мислеше тя горчиво.

Телефонът звънна. Беше Джъстийн.

— По-добре ли си? — попита тя загрижено. — Тревожа се за теб!

— Благодаря, Джъстийн, ти си ангел! Не съм по-добре, но шефът хленчи за статията си, така че животът продължава.

— Какво ще правиш довечера? — попита Джъстийн.

— По-добре попитай какво бих правила с удоволствие. Тогава бих ти отговорила: Ще се скрия с един от примамливите сладкиши на Лоренцо в жилището си! Но от това няма да ми стане по-добре. Вместо това имам среща с някакъв господин Монти в „Павилън“. Ще му задавам два часа глупави въпроси и след това ще си отида вкъщи!

— Предполагам, сама!

— Главата си отрязвам, ако не е така!

— Защо след това не ме вземеш от хотела и ще предприемем нещо заедно. Тук ще работя до десет, след което навярно бих могла малко да те разведря.

Саманта се колебаеше.

— Честно казано, не знам, Джъстийн. Освен това аз няма да съм с моята кола, а ще отида с такси до „Павилън“...

— Тогава помоли този г-н Монти да те докара дотук. Ела, Сами, напрегни се. Каня те на една от най-добрите „Пина Колада“ в цял Вашингтон — в нашия бар!

— Прието! — Саманта се засмя, макар и малко насила. — Не мога да устоя на една „Пина Колада“!

— И така, до десет, Сами! Горے главата! Не приемай толкова трагично нещата!

— Ще се опитам, но съм страшно нещастна. Знаеш ли, беше прекалено хубаво с него.

Умърлушена, Саманта влезе точно в осем в „Павилън“ и се огледа в ресторанта. Един малък закръглен мъж, който седеше зад една отдалечена маса, засия и й помахна възбудено. Саманта простена и отиде към него.

Мистър Монти се оказа търговец на кожи, на средна възраст. Той разказваше вицове един след друг и Саманта разбра, че той бе заинтересуван повече от една съвместна нощ, отколкото от съвместен живот.

Саманта го намираще за не особено симпатичен. Тя го гледаше мрачно и се опита да се концентрира върху въпросите, които бе измислила още вкъщи.

— Защо лично не се огледате за някое момиче? — попита тя, без да обръща внимание на комплиментите на мистър Монти. — Би било много по-евтино, а освен това не трябва да прекарвате цяла вечер с някого, който ви е изпратен и който навярно съвсем не ви харесва.

Седящият срещу нея се бе втренчил неприкрито в гърдите ѝ. Най-добре би било да го настъпи по пищялките!

— Няма време, няма време — отговори той късо. — А аз ще заплащам с удоволствие стотен долара, щом за тях ми изпращат такова хубаво момиче като вас!

Той се наклони към нея и добави тихо с искрящи очи:

— И още сто, преди да е отминала нощта!

Неговият топъл дъх я докосна и Саманта се облегна назад, доколкото това бе възможно.

— Мисля, че не разбирам съвсем добре — каза тя студено.

— Сега ще ви поощря с удоволствие. Аз съм много великодушен, когато са нежни с мен... Какво ще кажете за четиристотин?

— Г-н Монти, мисля, че тълкувате погрешно нашата среща, аз...
— Саманта млъкна.

Той се смееше с настроение.

— Но, Ив, кой приема така сериозно живота? Ние и двамата сме достатъчно големи и знаем как стоят нещата. И така, колко искате?

Саманта би скочила и избягала, но си мислеше за статията и се принуди да остане.

— Колко вземат другите? — попита тя. — Намирате ли сред клиентите на посредническите бюра често жени, които тръгват още първата нощ с вас или ви вземат със себе си?

— Невинаги, бих казал, но всяка десета е готова! Естествено аз сменям бюрото на няколко седмици...

Очевидно зарадван на нейния интерес към него и живота му, мистър Монти разказваше и нямаше намерение да престане.

Саманта се опита да запомни възможно повече от това, което той разказваше за себе си. Колко глупаво, че не си взе бележника и не можеше веднага да записва.

Този мистър Монти не беше неин тип, но пък от него можеше да научи много, което би послужило за статията ѝ. Саманта се засмя измъчено и продължи да слуша.

По някое време тя погледна часовника си, беше малко преди десет.

— Господин Монти — прекъсна тя своя дърдорко, — нашият разговор несъмнено беше полезен и ви благодаря за вечерта. Но за съжаление трябва да тръгвам.

Той направи засегната физиономия.

— Как, вече? Жалко, тъкмо си говорехме много хубаво. Но почакайте, ще ви дам телефонния си номер. Обадете ми се и ние ще се срещнем отново. Вие сте нещо наистина особено и много жалко за първата нощ.

Саманта се усмихна насила.

Мистър Монти извика келнера и плати, след което отново се обърна към Саманта.

— Мога ли да ви откарам донякъде? — попита той и сложи интимно ръка върху рамото ѝ.

Саманта се поколеба. Навярно по-добре е да поръча едно такси? Но в десет вечерта сигурно щеше да чака много. Тя кимна, тръгна

бързо навън и мистър Монти я последва.

Неговата кола беше срещу входа. Господин Монти отключи вратата за Саманта и ѝ помогна галантно при качването. Тя потрепери, когато отново усети влажните му пръсти върху рамото си. Най-сетне новият ѝ обожател обиколи колата, седна зад кормилото и включи двигателя. И двамата мълчаха по време на пътуването.

— И така, Ив — наруши мълчанието мистър Монти, когато спря пред хотела. — Не забравяйте да ми се обадите, ще ви очаквам с копнеж.

— Да, ще го направя, имам телефонния ви номер — отговори тя. „Но бележката, върху която се намира той, веднага ще изхвърля“ — добави тя мислено, обръщайки се и тръгна към входа на хотела.

Даниел седеше сгушено зад кормилото и се опитваше да разбере онова, което бе видял. Той имаше право: Ив Паркър си търсеше по възможно най-удобен начин развлечение и съвсем не търсеше мъж за съвместен живот. Нямаше съмнение! Тя се бе качила в колата на придружителя си и след половин час щеше да лежи в прегръдките му, както преди два дни в неговите!

Даниел затвори за секунда очи и се опита да преодолее болката, която усети в себе си.

Два часа той я чака в поршето си пред вратата на „Павилън“ и се надяваше, молеше се тя да излезе сама и да си тръгне сама за вкъщи, но тя се появи на вратата с този средно добре изглеждащ мъж... И как бързаше да се качи в колата му.

Даниел си мислеше за това, което бе наблюдавал тайно през стъклената врата на ресторанта. Тя беше хубава и вълшебна и изглеждаше така невинна, но не беше сама! Той трябваше да се пребори със силното си желание просто да се втурне в ресторанта и да я прегърне. Но нещо го възпираше.

А когато при тръгването тя погледна към колата му, той се сгуши на седалката си, и тя не го забеляза. Сърцето му почти бе спряло от вълнение. Той искаше да последва колата, но щеше да бъде много очебийно.

Не, той няма да я следи. За какво да го прави? Да плаче като болен от любов котарак пред вратата ѝ? Или да ѝ отмъсти?

Даниел изключи двигателя. „Не — си каза, — аз просто трябва да приключа темата Ив Паркър.“ Гневен, той натисна педала за газта и

профуча като луд по улицата, така че останалите шофьори му подсвиркваха гневно.

Даниел не им обръщаше внимание. Той кипеше от гняв, а най-разгневен беше на самия себе си. По дяволите, защо се беше оставил тази жена да го омотае? Защо му беше толкова тежко да я пропъди от мислите си? Той просто трябваше да я забрави.

Когато Саманта се събуди на другата сутрин, тя простена. Имаше главоболие и се чувстваше направо мизерно.

Джъстийн го бе замислила добре предната вечер и от една „Пина Колада“ бяха станали три. Освен това някой в бара беше празнувал някакъв празник и Джъстийн и тя бяха поканени на няколко чаши шампанско, което ѝ подежда катастрофално.

По някое време всичко около нея започна да се върти и Саманта се почувства като в центъра на торнадо.

Сега беше дванадесет на обяд и тя би дала всичко за една силна гореща супа. В редакцията се обади сутринта и каза, че иска да работи над статията си. „Бедната Джъстийн! — размишляваше Саманта. — Тя днес е първа смяна. Това значи, че от шест часа сутринта тя седеше зад гишетото на рецепцията естествено усмихната като обелено яйце.“

Саманта повдигна предпазливо глава от възглавницата. Ако се движеше на бавни обороти, остриите болки бяха по-поносимо! Тя хвана телефона и набра номера на Джъстийн.

— Ало, Джъстийн? — попита тя, шепнейки. — Ама ти наистина успя да отидеш на работа?

— Естествено, защо не? — отговори Джъстийн в добро настроение. — От шест сутринта! А ти? Кога се измъкна от леглото? Ти вчера не беше съвсем добре. Но беше приятно, нали?

— Щом ти казваш, трябва да е вярно. За да бъда честна, трябва да кажа, че не знам точно какво е било снощи. Все още ми е много зле и съм в леглото с лед на главата.

— Да ти имам работата! — Джъстийн се засмя. — Апропо, ти вчера изобщо не включи! Седя два часа до Джеф Матър и пропусна възможността да го интервюираш!

— Какво? Какво казваш? За какво говориш, Джъстийн?

— Говоря за това, че Джеф Матър, известният издател на „Лейди магазин“ вчера вечерта в бара яко пофлиртува с теб. Той е за една седмица във Вашингтон и живее при нас инкогнито, ти разбираш. Цялата работа е строго секретна. И ти научаваш първа и досега единствена за това и няма да извлечеш дивиденди от това! Не искам да ти се меся в работите, но намирам, че беше глупаво от твоя страна.

— Джъстийн! Кажи ми, че всичко това не е вярно! — помоли Саманта.

Тя рязко седна, но трябваше веднага отново да се облегне върху възглавница, простенвайки.

— Това обаче е вярно. Сами! Наистина ли не можеш да си спомниш? Ти имаш още един шанс, ако той приеме твоята покана, макар че не знам при един толкова зает мъж, като Джеф Матър, дали нещо няма да изскочи в последната минута.

— Каква покана? Джъстийн, моля те, опиши ми вчерашната вечер с няколко къси изречения! Аз нищо не разбирам.

— Окей, ти дойде при мен в хотела малко след десет. Не беше в особено добро настроение и аз ти натъпках три „Пини Колади“...

— За това все още си спомням — я прекъсна Саманта. — А след това поисках да си ходя вкъщи, нали?

— Правилно, но тогава седнаха на бара половин дузина добре изглеждащи мъже, а именно — Джеф Матър и петима приятели, и ни поканиха на няколко чаши шампанско. Това вече ти дойде много. В началото беше наистина весело. Мисля, че ти завъртя едновременно главата на всички, а самият Джеф те омота с погледи. Той искаше непременно да се види с теб днес, но ти се поколеба — тя млъкна и тихо се засмя. — Затова ти покани целия екипаж на твоя рожден ден!

Саманта пребледня като мъртвец. След два дни тя ставаше на двадесет и девет, и възнамеряваше да го отпразнува заедно с Джъстийн във „Форт Уошингтън нешънъл парк“ с пикник на брега на река Потомак.

— Това ли направих, Джъстийн? — попита тя и притисна леда към слепоочията си.

— Да, това. Ти не искаш повече да празнуваш с пикник, а в един феодален ресторант с вкусна храна.

— О, Джъстийн... трябва да съм била луда.

— Беше луда! Това ще ти струва една хубава сума в случай, че изобщо някой се появи!

— За бога, аз не му казах, че работя за...

— Не...

— Добре, слушай, Джъстийн, можеш да ми свършиш голяма услуга! Ако видиш Джеф Матър в залата, в бара или където и да било, го попитай между другото дали ще приеме моята покана. Би било много важно за мен. Искам, какво значи искам, трябва да направя интервю с него. Това ще бъде от огромен плюс за мен в редакцията! Ако той ме харесва, тогава не би трябвало да отказва! Ако не си спомня за поканата, или не иска да си спомня, веднага ми позвъни, тогава ще се появя случайно днес вечерта при вас в бара, но с трезва глава!

— Защо ти самата не му кажеш всичко това? — прошепна Джъстийн тихо, — той тъкмо слиза от асансьора и... да, той идва точно към мен...

— Не! — извика Саманта ужасена, но беше твърде късно.

Джъстийн вече беше дала на Джеф Матър телефонната слушалка и каза:

— Някой иска да говори с вас!

Саманта чу един дълбок глас, който попита:

— Ало? Това вие ли сте? Красивата непозната от вчерашната нощ!

Джъстийн му намигна доверително и той веднага разбра, че нейната приятелка е на телефона.

— Мистър Матър... аз... хм... — започна Саманта сипкаво.

— Защо не продължавате да ме наричате Джеф? Вчера никак не ви беше трудно! — прекъсна я Джеф.

— Вчера! О, Боже мой, мистър... аз наговорих куп глупости и се държах направо невъзможно.

— Не бива да се извинявате за това. Намирам ви приказна!

Сърцето на Саманта подскочи от радост. Джеф Матър, изглежда, наистина я харесва. Това действително увеличава шансовете да вземе от него интервю! Тя притисна още повече торбичката с лед към челото си и размишляваше трескаво какво мило да каже на Джеф.

— Ало, още ли сте там? — чу тя отново неговия глас на другия край на жицата.

— Да, естествено. Как сте днес, Джеф?

Саманта искаше да си удари шамар, защото нищо оригинално не ѝ хрумваше.

— О, много добре, благодаря — Джеф се засмя тихо. — Всъщност тук има една работа, която ще ми счупи главата...

Саманта пребледня. Боже мой, той вече е научил, че тя е журналистка, преди да бе имала възможността сама да го предупреди?

— Слушайте, Джеф, мога всичко да ви обясня...

Джеф простена.

— Знаех си, че вие не сте направила сериозно поканата.

— Но, Джеф, съвсем сериозно я направих. Веднага ще поръчам маса...

Отново дойде ред на Джеф да каже нещо.

— Добре измислено, Саманта, маса за двама!

— За двама? — тя не разбра. — Но вчера ние бяхме...

— Позволих си своеволието да оттегля вашата великолепна покана що се отнася до другите господа. А вашата приятелка... Джъстийн — каза той разтегливо, и тогава чу, че Джъстийн и Джеф шушукаха нещо. — Вашата приятелка Джъстийн — продължи Джеф, — тъкмо погледна в календара си. За тогава тя има нещо друго уредено.

— Да, обаче...

— Никакво обаче! В осем часа ще се срещнем в бара. Отсега се радвам на това — каза той и затвори.

Слисана и ядосана, тя се втрени в телефонната слушалка. Какво си въобразява този мъж — да отмени поканата на Джъстийн? Изминаха пет минути, преди Джъстийн отново да позвъни.

— И само не се извинявай! — извика по телефона Джъстийн, без да ѝ даде възможност да вземе думата. — Аз зная, че ме мислиш за предателка, но това не е вярно. На нас ни остава целият ден! Не искахме ли да си направим пикник? Това може да стане на обяд. Не съм ти сърдита!

— Джъстийн, аз зная, че не е справедливо... Но едно интервю с Джеф Матър — ти нямаш представа какво означава това за мен!

— Зная много добре какво означава това за теб, Сами! И затова ти още утре ще излезеш с този мъж. Никакви възражения повече! — Джъстийн направи пауза. — И навярно вечерта ще ти помогне малко

да забравиш любовната си мъка и този Том Колинс — добави тя по-меко.

— Не ми напомняй за него, Джъстийн! — Саманта имаше чувството, че главоболието ѝ още повече се засили. — Слушай, Джъстийн, хайде да приключваме. Имам още работа.

Тя затвори и се втренчи нерешително пред себе си. Наистина тя имаше страшно много работа! Статията, Джейк, който ѝ лежеше на сърцето — едва бе напреднала. Всъщност тя възнамеряваше да работи по това следобед, но при тези адски болки даже не можеше да мисли.

Саманта изстена, само като си помисли как би кънтяло в главата ѝ тракането на пишещата машина. Предпазливо легна отново на възглавницата. Утре също беше ден!

IV

На другия ден слънцето грееше. Беше чудесен есенен ден. Саманта лежеше изпъната на брега на Потомак върху топлата трева и разглеждаше белите облаци, които се носеха по синьото небе.

Цял Вашингтон бе изглежда на крака, за да използва хубавото време. Паркът гъмжеше от хора, които ползваха топлия късен летен ден за един пикник. Ресторантите бяха препълнени, и навсякъде по моравите се тълпяха хора. Саманта и Джъстийн дълго търсиха тихо местенце.

Джъстийн седна и се изтегна.

— Това е добре — каза тя и придърпа кошницата за пикник към себе си.

— Сами, издай най-сетне какво хубаво нещо има вътре.

— Италианско, от най-финото — промърмори Саманта мързеливо, — подарък за рождения ден от Лоренцо. Бъди внимателна, Джъстийн. Ако опиташ от всички тези вкусоти, вече си наддала два сантиметра повече в ханша.

— Това не ме вълнува, Сами! — Джъстийн се наведе над грижливо запънатите гозби и подуши. — Какво чакаме? Освен това трябва да изпием шампанското, иначе ще се стопли! — тя извади шишето и две чаши.

Саманта седна и погледна приятелката си как сръчно изтегли тапата и наля пенливата течност.

— За нашето приятелство и за най-лъчезарната рожденичка в цял Вашингтон! — каза Джъстийн и се чукна със Саманта.

— И за теб! — отговори Саманта и се усмихна.

— За едно щастливо бъдеще! — продължи Джъстийн след първата глътка, а Саманта допълни:

— И за това, все някога да срещнем нашите мъже от сънищата.

— Надеждата някога да срещна моя мъж от сънищата отдавна е погребана. — Джъстийн се засмя. — Перфектният мъж просто не съществува. Някои искат две-три нощи да прекарат с мен и тогава

казват „Довиждане“ — обясняваше тя на Саманта и извади хартиени чинии и прибори от кошницата. — Другите, които имат сериозни намерения, се опитват да ти моделират живота според собствените си представи, също както в Средновековието! „Жената принадлежи на дома и на печката и трябва да има най-малко дузина деца“ — ги чувам да казват.

— Престани! — Саманта се смееше. — Да не би да искаш да ни развалиш целия ден с ужасии за тежкия жребий на слабия пол?

— Не, аз искам лично да се убедя, че е добре за мен дето не съм още под чехъл.

Джъстийн се наведе над кошницата и извади пластмасово блюдо.

— Това са тестени джобчета с говеждо месо. Провалящо вкусно, ти казвам аз.

Те си взеха от специалното ястие на Лоренцо.

— Защо не се омъжиш всъщност за Лоренцо? — попита Джъстийн с пълна уста и завъртя дяволито очи. — Най-малкото тогава няма да е необходимо да готвиш.

— И за една година ще съм кръгла като сачма, не, благодаря.

— Ти — никога! — Джъстийн взе едно парче салам от кошницата и заразглежда с лека завист елегантната фигура на приятелката си.

— Питам се защо никога не наддаваш? — каза тя, хихикайки. — Имаш ли някаква тайна рецепта?

— Не — просто гени! Или навярно това идва също от тичането в редакцията.

Джъстийн отпи от шампанското.

— Между впрочем как си представяш вечерта с Джеф Матър?

Саманта повдигна рамене.

— Съвсем точно още не зная. Първо, естествено ще пофлиртувам малко с него и ще оставя да заиграе моят неотразим чар. След това, по някое време трябва да го уведомя коя съм и каква съм и защо исках да изляза с него. Трябва да изчакам подходящия момент, и с малко късмет работата ще успее.

Тя приглади тъмните си къдрици.

— Но хайде да не говорим за това сега, Джъстийн! Това ме прави нервна и раздразнителна, а точно такава не бива да бъде тази вечер.

След като прекараха целия следобед в парка, Джъстийн отиде у Саманта. И докато Джъстийн, с крака върху перваза на прозореца, гребеше с удоволствие от сладоледа си, Саманта грабваше дреха след дреха от шкафа и ги разглеждаше критично.

— Аз просто не мога да се реша — каза тя, — помогни ми, Джъстийн! Как намираш черната? Много секси? Или бялата? Много фрапираща ли е? О, по дяволите, нямам просто какво да облека.

— Да, така е при нас, жените! Нашите гардероби са препълнени с дрехи, поли, блузи, панталони, обаче няма какво да облечем.

— Джъстийн, моля те! — Саманта ѝ хвърли умолителен поглед.

— Добре, добре. Чакай — Джъстийн стана, отиде до гардероба и хвана една сива, високо затворена рокля от шифон с дълги, плътно прилепнали ръкави и една дълга до коленете пола с воали. — Как би изглеждала с тази тук?

— Да, това е подходящо — Саманта я целуна по бузата. — Благодаря ти. Без теб бих стояла вечно пред гардероба — тя погледна часовника. — Боже мой, крайно време е да взема един душ.

— Подейства ми добре — каза тя като излезе от банята и погледна приятелски Джъстийн. — Постепенно започвам да се радвам на вечерта. Това ще бъде сензацията! Моят шеф ще остане със зяпнала уста, мога съвсем точно да си го представя. Цялата нощ ще работя над статията, а утре рано...!

— Далеч ли си вече от разочарованието си, Сами? — прекъсна Джъстин пороя от думите ѝ.

Саманта спря за секунда, след това поклати отрицателно глава.

— Не съм, Джъстийн! А ако трябва да съм честна, вярвам, че това ще трае още дълго. Даже не зная как можа да ми се случи, но се влюбих в Том Колинс. Не мога да ти обясня защо, Джъстийн, но тъкмо това се случи. Нощта беше прекалено хубава! Беше неописуемо, нещо подобно може трудно да се забрави — Саманта се усмихна горчиво. — Поне аз не мога.

Джъстийн я погледна съчувствено и искаше да каже нещо, но Саманта махна.

— Зная какво искаш да кажеш, Джъстийн: Времето лекува всички рани — тя се засмя. — Апропо, времето. Аз трябва вече да приключвам.

Тя посегна към дрехата, взе я в банята, за да се облече там и да се гримира.

— Сега как изглеждам? — попита тя, когато отново влезе след половин час във всекидневната.

Джъстийн кимна одобрително.

— Приказно — отговори тя. — Но друго би било и с една малка усмивка.

Със същите думи поздрави Джеф Матър Саманта, когато се срещнаха в бара на хотел „Четири сезона“.

— Вие изглеждате приказно, Саманта, но как би било с една малка усмивка?

Те взеха един аперитив и отидоха в ресторанта, в който Джеф бе поръчал една маса.

Ресторантът беше малък и претъпкан. Докато Джеф Матър я отвеждаше към тяхната маса, Саманта разпозна половин дузина политици сред гостите. Все хора, с които човек би могъл да направи интервю. Саманта въздъхна. Жалко, че не можеше веднага да интервюира всичките. Но тя трябва да се концентрира изцяло върху Джеф Матър.

Джеф я отведе до една ниша, от която можеше да се вижда цялото помещение. Това беше най-доброто място в ресторанта.

Масата беше нагласена празнично. Свещи и рози я украсяваха. Върху чинията на Саманта лежеше бял куверт. Тя седна, отвори го и извади една карта.

„Всичко хубаво за рождения ден. Аз не знаех, какво да ви подаря, затова си запазете право на едно желание.“

Тя погледна към Джеф и се усмихна.

— Това е също като в приказките — каза тя.

— И какво си пожелава приказната принцеса? — попита Джеф и сложи ръце върху нейните.

— Трябва да си помисля добре — отговори тя и засия.

Всичко вървеше чудесно, много по-добре, отколкото бе очаквала. Той не би отказал едно интервю! Тя все пак има право на едно желание!

Един келнер дойде на тяхната маса и донесе първата поръчка от менюто, която Джеф бе направил предварително.

— Не размишлявайте дълго, Саманта — каза Джеф, когато келнерът се отдалечи отново. — Вие знаете как е в приказките. В дванадесет свършва вълшебството, мислете за бедната Пепеляшка! Ако до среднощ не ви хрумне нищо, ще завъртим вълшебната пръчица и тогава аз ще поискам нещо от вас.

Саманта се засмя, погледът ѝ зашари из помещението и внезапно усмивката ѝ замръзна.

Джеф я погледна недоумяващо и отправи поглед в посоката, в която се бе втренчила Саманта. Неговата физиономия светна. Той скочи и махна зарадвано на мъжа, който току-що бе влязъл в ресторанта.

Мъжът също махна и се отправи право към масата, на която седяха Саманта и Джеф.

Саманта пребледня като мъртвец. Том Колинс беше мъжът, който влезе през вратата и крачеше към тяхната маса.

Той носеше тъмен жакет, който подчертаваше широките му плещи, а бялата риза подчертаваше загара на лицето му. Саманта се разтрепери. Колко добре изглеждаше! Отново я налегнаха спомените за прекараната заедно нощ, и тя усети, че ръцете ѝ са влажни.

Едва когато почти се добра до масата, Даниел разпозна Саманта. Той я погледна и за секунди беше като вцепенен. За кратък миг на Саманта ѝ се стори, че видя болезнен израз в погледа му, но веднага след това очите му блеснаха подигравателно.

Джеф поръча на келнера да донесе трета чаша и нищо не забеляза от объркването на Даниел и Саманта. Той се обърна към Даниел, прегърна го и го потупа силно по гърба.

— Каква изненада, старо момче! — извика той усмихнато. — Дойде време да се видим отново! Остави да те огледам! — той го дръпна на ръка разстояние от себе си. — Все още старият разбивач на сърца? Боже, Дан, помниш ли още старите времена?

Саманта трепна. Дан? Защо Джеф го нарече Дан? Дватама мъже се обърнаха към нея и тя едва се сдържа да не загуби самообладание.

— Дан, това е Саманта, най-хубавата жена в цял Вашингтон! И не смей да ми я отнемеш! — Джеф глъкуваше мълчанието на Даниел като възхищение от придружителката му.

— Ти се чудиш? Огледай се и ми покажи по-хубаво момиче в залата? Няма да намериш такава!

Даниел се поклони сковано със студен поглед и отново се обърна към Джеф.

— Мога ли да говоря за малко с теб? — го попита той.

Джеф погледна Саманта. Тя отговори на въпроса му с усмивка и кимна. Джеф последва Даниел, който вече се бе обърнал и бе тръгнал към бара.

Джеф Матър бе израсъл в малък град в Средния Запад — в един много малък град. Той и Даниел в продължение на шестнадесет години бяха живели къща до къща и правили всичко заедно, което правят момчетата навсякъде по света. Обаче след „Хай скуул“ се изгубиха от очи. В началото те си телефонираха редовно, но след това контактът им все повече намаляваше, докато съвсем се загубиха.

Даниел поръча на мъжа зад бара две уискита със сода, след това се обърна към Джеф:

— Доста дълго не сме се виждали, нали?

Джеф кимна.

— Прекалено дълго! Но ние двамата сме много заети мъже, та едва ни остава време за нещо частно. Човек затова е прокълнат да остане нервозен самотен ерген. Но мисля, че има и по-лошо. Как намиращ, между впрочем, Саманта?

Даниел натисна Джеф върху едно от столчетата на бара.

— Тъкмо това е причината, поради която исках да разговарям насаме с теб. Забрави жената, тя не струва нищо!

— Какво говориш ти? — Джеф погледна с недоумение Даниел. — Ти съвсем не я познаваш!

— Познавам я — отговори Даниел и се усмихна горчиво. — И как само я познавам! Познавам я гола и страстна, и услужлива! Преди два дни спях с нея! Един ден по-късно тя отведе следващия мъж със себе си, а днес по всяка вероятност си ти щастливецът! Избий си я от главата!

— Но, Дан — протестира Джеф. — Какво значи това? Пиян ли си, защото вероятно Саманта не иска да знае нищо повече за теб, и сега се опитваш да ѝ отмъстиш, при което я представяш лоша? При цялото ни приятелство, Дан, това вече е много пошло, или?

— Не, Джеф, не е. Всъщност ти трябва да ме познаваш добре, за да знаеш, че това не е в моя стил — Даниел отпи от уискито си.

— С тази жена нещо не е наред. Аз я познавам всъщност като Ив Паркър.

— Ив Паркър? Но... — Джеф направи объркана физиономия и млъкна. — Това не го разбирам.

— О, аз вярвам, че това не е единственото непонятно и тайнствено нещо в тази жена. Погледни я. Намираш ли, че тя е такъв тип, който търси посредничеството на бюро за женитба?

— Не, естествено не.

— Слушай, приятелю мой, аз се запознах с нея по този начин.

Джеф се втренчи невярващо.

— Ти търсиш жена в бюро за женитба?

— Не, това естествено не го правя — Даниел тръсна нетърпеливо глава. — Пиша статия за тези бюро и затова се поогледах малко там, но това не свърши работа. Тази жена във всеки случай, както и да ѝ е името, се е записала там в картотеката. Тя е посочила, че живее на хотел, но мен ме прие в едно жилище. И секретарка, както е посочила, тя сигурно не е.

Потънал в мисли, Джеф се наведе над своята чаша, докато Даниел продължи да говори.

— Джеф, аз наистина искам да ти дам само един добър съвет: Пази се от тази жена, ако продължаваш да държиш на това частният ти живот да не бъде разбит на пух и прах. Кой знае какви намерения има тя? А ако наистина е двулична и ако те гледат хората с нея, можеш да се сетиш какво ще се случи.

Джеф размишляваше.

— Може би имаш право, Дан. Жалко! Е, да, тогава ще прекарам една хубава нощ с нея и ще се разделим.

— Ти естествено можеш да направиш, каквото си поискаш — каза Даниел така провлачено, че Джеф го погледна изненадано... — но тук веднага ще дойдат още няколко колеги. А някои от тях никога не излизат от къщи без камера...

Джеф простена.

— О, не, само това липсваше! По дяволите, Дан, какво да правя сега? Така много те обичам, но повечето от твоите колеги журналисти са ми противни. Обаче аз не мога да си тръгна просто така...

— Напротив, Джеф, това ти можеш. А също трябва и да го направиш. Дай ми парите за яденето и всичко, след това изчезваш и аз ще оправя тук нещата заради теб.

— Наистина не зная. Как да обясня това на Саманта?

— Остави, аз се залавям за дамата, все нещо ще ми хрумне!

Джеф вдигна рамене, извади от портмонето си две стодоларови банкноти. Той стисна ръката на Даниел:

— Благодаря ти, Дан, че ме предупреди. Няма да е зле следващите дни да се срещнем и да поговорим за старите времена!

— С удоволствие, Джеф, обади ми се, когато имаш време!

Джеф изпи до капка уискито, тупна Даниел по раменете и напусна ресторанта, без да поглежда повече към Саманта.

Саманта бе видяла Джеф и Даниел как отиват към бара. Устата ѝ внезапно съвсем пресъхна и хиляди мисли я нападнаха. Том или Дан, както Джеф Матър го нарече, — с появата си развали вечерта. Едно неясно чувство ѝ подсказваше, че тя няма да стигне до интервюто си.

Колебанието ѝ премина в гняв. Изглежда, този мъж ѝ носи само нещастие. Тя стисна пръстите си, докато я заболя и хвърли поглед към гърбовете на двамата.

Двамата мъже изглежда спореха. От време на време Джеф я попоглеждаше. Саманта изпита неприятно усещане в стомаха си. Говореха за нея, почувства го съвсем определено, и при мисълта за това какво разказваше Том на Дан за нея, кръвта нахлу в главата ѝ.

Тя видя как няколко банкноти смениха притежателя си, Джеф стана и тръгна към входната врата на локала. Отвори я, излезе и замина. Саманта стоеше като вкаменена. Какво означава това?

Неволно тя поклати глава. Не, Джеф не може да си тръгне така! Той ще се върне скоро! Тя не изпускаше вратата от погледа си.

Саманта трепна, когато усети една ръка върху рамото си.

— Моят приятел е възпрепятстван, Ив! За тази нощ ще трябва да си намерите друг мъж — това сигурно няма да ви е трудно! Ето — Даниел хвърли две стодоларови банкноти — за сметката! Надявам се, че скоро отново ще ви видя в някой бар при вашата смяна на мъже!

Той се обърна и си тръгна с широки крачки. Саманта седеше като ударена от гръм и гледеше втрещено след Даниел.

Това не е възможно! Не, сигурно тя ще се събуди веднага от този кошмар и всичко ще отmine!

— Желаете ли още нещо, мадам? — попита вместо това келнерът и Саманта трепна, уплашена до смърт, за втори път в разстояние на пет минути.

— Не, аз... мисля... — тя спря и прошепна: — Искам да платя — подаде двестата долара и стана.

— Но мадам, това е много!

Келнерът стоеше безпомощно пред нея. Саманта махна и тръгна безмълвно покрай него към изхода.

Едва се прибра вкъщи. Думите на Даниел не ѝ излизаха от главата: „За тази нощ ще трябва да си намерите друг мъж — това сигурно няма да ви е трудно! При вашата смяна на мъже сигурно ще се видим някога в някой бар отново.“ Това или нещо подобно бе казал той. Какво, по дяволите, си мислеше той за нея?

В дванадесет звънна телефонът. Все още облечена, Саманта лежеше върху леглото и го остави дълго да звъни, преди да отиде до него. Беше Джъстийн.

— Ало, Сами — извика радостно тя, — тъкмо пристигнах вкъщи и исках да разбера как е минало?

— Зле — отговори Саманта сухо. — Мина зле, Джъстийн! Няма да повярваш какво се случи!

— А какво се случи? Хайде, Сами, разказвай!

— Струва ми се катастрофа, Джъстийн! Кошмар!

— Боже, звучиш драматично! Не ме измъчвай, казвай!

— Аз отново видях Том Колинс, Джъстийн... — Саманта заекна. Едно силно хълцане я разтърси внезапно.

— За Бога, Сами! Престани да плачеш! Да дойда ли при теб?

— Не, остави, ще се оправя сама — отговори Саманта, хълцайки. Известно време двете мълчаха.

— Джеф Матър и Том Колинс, или по-точно Дан, са големи приятели. О, Джъстийн, беше ужасно. После Джеф просто си тръгна и...

— Бавно, Сами — я прекъсна Джъстийн. — Не разбирам нито дума. Сега ми разкажи всичко отначало...

V

В понеделник въздухът беше есенно хладен и свеж, небето сияйно синьо и Саманта дишаше дълбоко, когато сутринта напусна къщата. Изкара лоша нощ. Тя не можа да спи, търкаля се насам-натам в леглото, а сцената в ресторанта беше непрекъснато пред очите ѝ.

Тя седна в колата си. Караше бързо и енергично по „Ню Хемпшър авеню“. Движението беше интензивно. Тя прекоси „Лафайет скуеър“ и „Ню Йорк авеню“ и отдалеч съзря стъклената фасада на сградата на „Уошингтън хералд“. Но преди да достигне целта си, когато караше по „Ню Йорк авеню“, тя хвърли любопитен поглед върху сградата на конкуренцията — „Уошингтън стар“.

Огромна синя звезда украсяваше стената над широката стъклена входна врата и дузини хора минаваха през портала и бързаха по стълбите нагоре.

Внезапно Саманта присви очи и удари спирачката. Един мъж, който бързаше по стълбите към входа на редакционната сграда, привлече вниманието ѝ. Зад нея някой наду клаксон и Саманта трябваше да продължи.

Тези коси... тази фигура... халюцинации ли имаше или беше той?

Беше ли Том Колинс — или Дан, — колега? Саманта трескаво размишляваше кой би могъл да ѝ каже нещо по това. Сузи? Майк? Навярно Сузи, тя работеше от петнадесет години в „Уошингтън хералд“ и сигурно познаваше и конкуренцията. Саманта възнамеряваше да телефонира на Сузи и да попита за Дан, макар да имаше само секунда време. Но намерението ѝ се провали. Когато Саманта влезе в малката си стая, Джейк Кълиган ѝ махна възбудено да отиде при него. В ръката си той държеше понеделничното издание на „Уошингтън стар“.

— Сър? — още с палтото, Саманта отвори вратата към неговия стъклен кафез.

— Разгледайте това, мис Роземунт!

Той ѝ тикна вестника точно пред лицето, така че тя нищо не можа да види.

— Извинете — каза тя, улови вестника и заразглежда отворената страница, върху която имаше три снимки.

„Нашите предпочитани журналисти“ — беше заглавието на статията. Само че отдолу не стоеше името Том Колинс, а Даниел Дъглас. Ужасена, Саманта погледна шефа си. Тя имаше пълно основание да се вълнува, но какво искаше Джейк? Защо насочи вниманието ѝ върху снимката?

— Шеста страница! — каза Джейк и нервно поглади брадата си.

Саманта сложи вестника върху бюрото на Джейк и отвори шеста страница. Надебеленият шрифт ѝ се наби в очите: „Посредническите бюра за женитба — спорни, но с висок курс.“

Саманта не искаше да поглежда към шефа си, защото знаеше, че той стои зачервен пред нея. Джейк имаше високо кръвно налягане и всеки път, когато се ядосаше, изглеждаше така, сякаш главата му всеки момент ще експлодира. Този надпис без съмнение го ядосваше. Конкуренцията беше достигнала до същата идея, както гениалният Джейк Кълиган, и поднасяше на по-малко интересуващите се от политика серия материали на лична тема. С това тази тема бе умряла за „Уошингтън хералд“.

Саманта хвърли смутен поглед към шефа си.

— Това само предизвестие ли е? — попита тя измъчено.

Имаше основание да убие Даниел Дъглас! Тя би прибегала до въжци, би изготвила първата статия, би я дала през нощта за печат и утре...

— Нямате ли очи на главата си? — попита шефът. — Трябва ли да ви я прочета?

Тя зачете тихо и бързо: „Нашият репортер Даниел Дъглас е разследвал работата! От домакини до сексуални мании — в картотеката на посредническото бюро за женитба има всякакви представители.“

Саманта усети как лицето ѝ пламна. „Сексуални мании“ — дали Даниел бе имал нея предвид? Тя се засмя високо. Тя, репортерката на „Уошингтън хералд“, помогна на конкуренцията за една история! Превъзходно! Джейк би бил въодушевен, ако знаеше за това!

— Останалото прочетете в стаята си, имам работа — изръмжа Джейк и седна в креслото си. — След това ще продължим разговора!

Саманта кимна, взе вестника и се върна с него в стаята си. Статията беше добре и живо написана — трябваше да признае не без завист Саманта.

Даниел бе направил изследвания в повече бюра във Вашингтон и говореше за условията и цените, за жените, с които се бе срещнал. „Що се отнася до последната — така пишеше той, — скъпи читатели и читателки, това беше една страстна жена...“

Буквите се размазаха пред очите ѝ. О, Боже, тя самата беше последната! Досега не се бе появявала в статията, и така за Даниел тя беше „една страстна жена“.

Саманта пусна вестника. Тя просто не можеше да чете по-нататък. Как можа да ѝ направи това? Съвместно прекараната нощ не беше ли и за него нещо особено? Сълзи нахлуха в очите ѝ. Вероятно не! Тя, Саманта, за него е била само средство за постигане на целта. Как можа да се излъже в него?

Саманта трепна, когато Джейк почука нетърпеливо на стъклото да отиде отново при него. Саманта пое дълбоко въздух и изтри сълзите си. „Овладей се и бъди спокойна!“ — предупреди тя себе си. Стана и тръгна с вдървена походка към бюрото на шефа си.

— Докъде всъщност бяхте стигнала с работата си? — попита Джейк и я покани да седне.

— Бих могла да пусна първата статия тази вечер, ако веднага седна зад машината — каза тя.

Джейк скочи от креслото си и се заразхожда из стаята си насамнатам. Няколко пъти поглади косата си. Накрая се спря точно пред Саманта.

— Най-добре е да забравим случая! — обяви той рязко. — Неприятно е, че конкуренцията бе заинтересувана от същата тема и бе по-бърза, но нищо не може да се промени. Читателите биха ни упрекнали, ако се прикачим сега към темата на конкуренцията. Трябва бързо да ни хрумне нещо ново и възможно най-бързо да го пуснем. Хвърлете бележките си в коша!

— Както желаете, сър!

Тя нямаше нищо против предложението му. Да, всъщност ѝ падна камък от сърцето. Желанието да напише тази серия статии ѝ

премина окончателно.

— Имате ли вече нова тема за мен? — попита тя.

— Сега — той погледна големия кръгъл часовник върху бюрото си, — трябва да вървя на редакционното съвещание..., а що се касае до заплануваната серия статии, то изпратих по една работа Крис. Мислех, че вие навярно още сте в тази работа. Впрочем, най-сетне трябва някой отново да погледне в архива за присъдите.

Това беше чисто наказание! Тя бе предполагала, че той ще изръмжи това. Джейк грабна няколко листа, кимна и напусна стаята си.

Саманта остана известно време нерешително пред бюрото му, след това се върна в своята стая и седна в креслото си.

„Е, чудесно — си мислеше колебливо, — сега загубих още от доверието на Джейк. И всичко това само заради този проклет Даниел Дъглас! Заради него не можах да продължа моите проучвания за посредническите бюра! Той ми изпорти интервюто с Джеф Матър!“ А най-лошото беше, че я бе използвал, за да преживее една история!

Саманта закри лицето си с ръце, сълзи течаха по бузите ѝ. Изгаряше я болката, която тя усещаше в душата си, празнотата и мъката, които бяха в нея от онази нощ. Най-ужасното беше, че се бе влюбила в Том Колинс, копнееше за неговата близост, за топлината на ръцете му, за неговите целувки...

Тя внезапно се укори и изтри енергично сълзите си. Том Колинс повече не биваше да съществува за нея. А как е възможно да обича някого, който изобщо не съществува?

Мъжът, който работеше в „Уошингтън стар“, изглеждаше като Том Колинс, вървеше като него, говореше като него. Беше Даниел Дъглас, един журналист, който не се спираше пред нищо, за да получи някаква информация. Том Колинс навярно би могла да обича, но този Даниел Дъглас тя мразеше!

Саманта взе вестника отново и се принуди да дочете статията до края.

VI

Мненията за статията на Даниел Дъглас бяха много различни. Някои от читателите се обадиха в редакцията и благодариха за това, че най-сетне някой бе писал открито за тази деликатна работа, обаче много по-голяма част от хората бяха възмутени. Считаше се за невъзможно един журналист като Даниел да постъпи така, за да набави по толкова подъл начин материал за една статия. Най-сърдитите обаждания Даниел получи от притежателите на посредническите бюра за женитба. Заплашваха го, че ще се оплачат за търговски щети.

Даниел се почувства облекчен, когато изпрати последната статия в събота в редакцията. Мненията ще се разгорещат още веднъж в понеделник, но тогава ще е свършено. Хората забравят много бързо. Той бе описал вечерта с Мери Ролдан особено саркастично, без да назовава нейното име. Тя би могла вероятно да се разпознае в назованата личност, но това му беше безразлично. Понеже се ядосваше, заради нападките и упреците от всички страни, той остави отворен изхода на последната вечер... всички могат да си мислят и вярват, каквото искат!

В понеделник сутринта часовникът на Саманта звънна по-рано от обикновено. Тя промърмори нещо неразбрано на себе си и вече искаше да се обърне на другата страна, за да продължи да спи, когато внезапно се сети, че този ден имаше да върши нещо много важно.

Саманта проследи споровете, предизвикани от статиите на Даниел с професионален интерес и лично разочарование. Всяка сутрин тя се страхуваше да отвори „Уошингтън стар“. Всяка сутрин се бе питала дали беше тя на ред? Защото ѝ беше съвсем ясно, че Даниел Дъглас би разказал за срещата с нея също така, както за срещите с другите млади жени.

В неделя тя стана късно. Хубавото есенно време ѝ позволи да закуси на малкия си балкон с изглед към река Потомак и нарочно се

мота много дълго, докато излезе „Уошингтън стар“...

Както всеки път, когато разгръщаше вестника, погледът ѝ попадна на снимката на Даниел. Сърцето ѝ неволно биеше по-бързо и тя изживяваше мислено още един път нощта с него. Всеки път се опитваше да се убеди, че мъжът от снимката няма нищо общо с Том Колинс, че показва Даниел Дъглас, един търсец сензации журналист, с когото тя нямаше нищо общо. Но болката, която усещаше, когато разглеждаше снимката, не изчезваше.

А статията? Колебливо отвори вестника и плахо прегледа редовете. Тя побледня. Тук беше вече съобщението за нея, обаче фактът, че тя бе поканила Том Колинс на питие в жилището, не беше изтъкнат. Възмутено смачка вестника и го захвърли към стената. Как само беше извъртял истината! Не тя бе съблазнила Том, а той нея!

Отначало ѝ беше тъжно, но постепенно все повече се разгневяваше. Едва изкара нощта.

Стана в шест часа и изпи кафето си. Докато се гримираше старателно и се обличаше, тя взе решение. Щеше да каже на Даниел Дъглас открито своето мнение и искаше да изглежда красива. Щеше да го накара да съжالياва, че я е захвърлил като ненужна играчка.

Бузите ѝ нямаха нужда от руж. Лицето бе червено от възбуда и гняв. Тъмните ѝ очи бяха още повече потъмнели. Тя среса грижливо косата си и я остави да пада свободно по раменете. Зеленото ѝ отиваше и затова избра зелен пуловер с кръгла яка, тясна пола в същия цвят, широк колан със сребърна катарамата и обу черни лачени ботуши.

Още нямаше осем часа, когато напусна къщата. Тя допускаше, че Даниел няма да бъде преди десет в бюрото си, тъй че имаше време.

Въздухът беше свеж и студен и напомняше, че вече зимата чука на вратата. Във Фъргюс Фолс, високо горе в Минесота, на канадската граница, където бяха отрасли с Джъстийн, беше паднал през уикенда първия сняг. Майка и татко бяха позвънили и ѝ разказаха за това. Във Фъргюс Фолс не се случваше почти нищо и времето беше единственото, което от време на време се променяше.

От пет години Саманта не беше си ходила вкъщи. Тя мислеше с носталгия за силния ябълков чай, който майка ѝ запарваше, за ароматния, собственоръчно направен ябълков пай, за своята малка стая под покрива, от която се виждаха безкрайните гори. Саманта изпита изведнъж носталгия. Навярно тази година за Коледа ще успее...

Потънала в мисли, тя слезе надолу по улицата. Лоренцо беше там и подреждаше плодовете си пред магазина. Той я поздрави с радостна усмивка и ласкав поглед на тъмните очи.

— Сеньорита Саманта — каза той радостно. — Каква чест! Толкова рано сутринта? Мога ли да ви предложа парченце кремova торта? Току-що е опечена.

— За закуска? — Саманта се засмя. „Но защо не — си мислеше тя, — днес е особен ден, тъй че се полага и извънредна закуска.“

— Добре — каза тя. — А ще върви ли и с едно еспресо?

Лоренцо донесе кафе и сладкиш и те седнаха така, че да виждат улицата. Известно време и двамата мълчаха.

— Вие все повече отслабвате, сеньорита Саманта! — предупреди Лоренцо. — Скоро ще започнете да не ми харесвате! Мъка ли имате? Моля, кажете ми, ако мога да ви помогна по някакъв начин!

Саманта го погледна, усмихна се и тръсна леко глава.

— Имах мъка — отговори тя и изпи последната глътка от еспресото — и исках да съм наясно със самата себе си, това ме гризеше... Но сега всичко е наред. Благодаря за закуската, Лоренцо, беше великолепна!

— Между впрочем как изглеждат? — запита тя, като поглади полата и пуловера си. — Днес искам да направя особено впечатление.

— Толкова добре, сеньорита Саманта, че аз веднага бих ви прегърнал, целунал и любил, ако не знаех, че това ще струва нашето приятелство.

— Благодаря — каза тя усмихнато. — Имах нужда от малко поощрение.

Пред сградата на „Уошингтън стар“ имаше група жени, които спореха възбудено и на висок глас една с друга. Те се бяха събрали, за да кажат мнението си на Даниел Дъглас, само че не можеха да се споразумеят коя ще вземе думата първа.

Саманта мина бързо покрай тях, без да ги погледне. Тя искаше да намери колкото се може по-бързо Даниел в стаята му и да каже на този мъж мнението си, преди да е загубила смелост.

Портиерът първоначално се поколеба да ѝ даде номера на стаята на Даниел, но не можа да устои на съблазнителната ѝ усмивка. Пред вратата, върху която се четеше името на Даниел, тя спря и пое дълбоко въздух. Без да почука, тя разтвори вратата, втурна се към бюрото, и

преди сама да разбере как стана, удари една звучна плесница на Даниел.

Онемял от изненада, той отвори уста и отново я затвори.

Саманта хвърли неделното издание на „Уошингтън стар“ върху него.

— Това е наистина последната — извика тя, а очите ѝ искряха гневно. — Събуждаш чувства у един човек, уговаряш нова среща, а после тичаш вкъщи и пишеш за това мръсна статия. Сензации на всяка цена, така ли? Какво го е грижа някого за чувствата на другите? Не е леко да се добереш до добра история, но това все още не оправдава вашите методи. Отдавна съм на тази вълна, за да мога да преценя! Аз...

„О, Боже, остава сега само да заплача!“ Тя преглътна колебливо.

Даниел разглеждаше нейното гневно и пламнало лице, потъмнелите от гняв очи, копринените ѝ къдрици, и сърцето му започна да бие по-бързо. През цялото това време той се опита да забрави тази жена, но не му се удаде. С всяка фибра на тялото си я желаше и не можеше нищо да направи срещу това.

Внезапно той се стъписа. Какво бе казала току-що? Че тя е отдавна на тази тема? Тогава нещо му просветна. Тази жена не беше нито Ив Паркър, нито някаква секретарка. Джеф му я беше представил под истинското ѝ име през онази вечер в малкия ресторант. Тя се казва Саманта, Саманта Роземунт, и работи за „Уошингтън хералд“. Той беше чувал от колеги за нея и беше чел по някоя нейна статия. Случваше се журналисти от различните вестници да се срещат на едни и същи места, но Саманта и той никога не бяха се срещали преди въпросната вечер в „Павилън“. „Съвсем сигурно не — си мислеше той, — защото това лице никога нямаше да забравя.“

Той трескаво мислеше. Защо Саманта се бе записала при мадам Д'Ор под чуждо име? Може би по същата причина като него? Но къде е нейната статия? Беше ли я изпреварил? Затова ли беше така бясна?

Той я гледаше и за частица от секундата видя болезнен израз в очите ѝ.

— Аз мислех — каза тя почти нечуто и замълча.

„Какво е мислела? Че са прекарвали двамата една нощ, която може да бъде началото на едно съвместно бъдеще? О, не, тя нямаше да му позволи да узнае, че ѝ е разбил сърцето.“

— Вие сте отвратителен! От жажда за сензация сте изопачил фактите! И вероятно даже още в началото сте знаел коя съм! Учудвам се, че не сте го споменал в статията си: Дамата, която разпънах на кръста, между впрочем, беше една наивна колежка от „Уошингтън хералд“ и искам по този път още веднъж да ида при нея за... — Саманта преглътна и добави: — да ѝ благодаря за развлекателната нощ! Това би било също пикантна шега, нали? Защо сега не се смеете? Сигурно е обаче, че сте се смял, когато сте писал статията!

— Саманта — помоли Даниел тихо, — моля, не...

— Още не съм свършила — продължи тя, — онова, което исках да ви кажа още е, че намирам за страхливо и долно, че тогава не ми казахте поне едно: „Остани със здраве. Навярно ще се видим някога отново“. Пренебрежително и студено звучи, нали? Вие сигурно сте вярвал, че сте Хъмфри Богарт, но честно казано, вие сте един дребен и нищожен комедиант!

— Аз... — се опита Даниел да поясни, но Саманта отново го отряза.

— Мълчете! — изкрещя тя и сви ръцете си в юмруци. Ръце, които би протегнала по-скоро да докосне мъжа пред себе си, да почувства топлината му. Нищо по-силно не желаше от това да лежи в прегръдките му, да бъде милвана, целувана и любена. Гласът ѝ потрепери леко, когато продължи да говори:

— Но да легнете с мен, естествено, не беше достатъчно! Не, вие трябваше да ми развалите и интервюто с Джеф Матър. Това направихте нарочно, нали? Мразя ви от цялото си сърце и душа! Вие... вие сте противен човек!

Саманта спря, завъртя се на токовете си и изтича към вратата. Тя я отвори със замах, затръшна я с такава сила зад себе си, че зазвънтяха стъклата на прозорците в стаята на Даниел.

Слисан, той се втренчи след нея. След това скочи и отвори вратата към коридора. Видя, че Саманта тъкмо имаше намерение да се качи в асансьора. С големи крачки я последва.

— Вие сте сигурно последната, която има право да ми изнася морална проповед — изрева той в крачка. — Ако съм разбрал правилно, вие сте искала да напишете подобна статия, както направих аз. И сте избрала същия метод, за да получите материал. А сте кисела, защото ви изпреварих, нали? А що се касае до работата с Джеф,

радостен съм, че го отдалечих от вас. Сега, още повече от тогава. Вие флиртувахте с него, само за да направите интервю! И вие имате очи да ме упрекувате, че моите методи са нечестни?!

Вратата на асансьора се затвори, когато Даниел се отдалечи само на няколко крачки от нея. Саманта се облегна на стената и затвори очи. Само така успя да спре сълзите. Сълзи на гняв и колебание. Даниел имаше право — тя беше последната, която можеше да му прави сцени. Тя беше отишла при него, за да си излее гнева, защото се надяваше, че след това ще се почувства по-добре. Но всичко тръгна много по-различно, отколкото си беше представяла. Тя загуби самообладание и стана смешна. Сега се чувстваше още по-зле от преди.

Когато Саманта влезе след малко в стаята си, Джейк ѝ махна.

— Измислих нещо интересно за вас, мис Роземунт. Ще напишете статия за бурята, която предизвика серията от статии на „Уошингтън стар“.

Саманта пребледня.

— Какво значи това? — попита тя.

— Това означава, че ще пишете за този Даниел Дъглас! Искам житейската история на този младеж: семейство, училище, военна служба, просто всичко. Разбрахте ли ме? Не ме гледайте така недоверчиво, мис Роземунт! Залавяйте се за работа! Направо в леговицето на лъва! Вървете при него! Сигурен съм, че от него ще се заинтересуват и други вестници и списания, но този път ще сме първите!

Саманта почувства, че коленете ѝ омекнаха и заплашваха да падне. Беше невъзможно. Не, тя не можеше просто да потърси Даниел. Не можеше, а и не желаше. Тя не би понесла, ако той ѝ се усмихне отново подигравателно и надменно.

— Мистър Кълиган... — започна тя.

Искаше да каже на Джейк, че не може да приеме тази поръчка, да го помоли да намери някой друг за тази работа, но внезапно ѝ причерня пред очите и тя припадна.

Слисаният Джейк Кълиган успя да я улови, преди главата ѝ да се удари в пода. Той наблюдаваше безпомощно младата жена в прегръдките си и затърси с едната ръка телефона, за да повика помощ.

Саманта дойде на себе си, когато я преглеждаше един лекар в болничната стая. Тя седна внезапно, но лекарят я натисна нежно

обратно.

— Бавно... бавно — предупреди я той. — Първо ще си полежим хубаво, докато премеря кръвното и ви прислушам! Има ли нещо, което трябва да зная? Може би бременност?

— За Бога, не! — отговори Саманта и почервеня.

За миг я загложди съмнение. Дали през нощта с Даниел не се случи нещо? Само това ѝ липсваше! Лекарят я почука навсякъде, прислуша сърцето и дробовете, измери кръвното налягане, повдигна клепачите и погледна гърлото.

— Всичко е наред, доколкото мога да видя — каза докторът усмихнато. — Кръвното ви налягане е ниско, може би имате и скрита анемия. Вероятно ядете много малко и се пренапрягате постоянно. Стрес, и темпо, темпо, както е прието при журналистите. Искате ли да чуете личното ми мнение? Вземете си една седмица отпуска. Обзалагам се, че скоро не сте ползвала.

— Няколко години оттогава — потвърди Саманта. — Все изскачаше нещо междуременно.

— Този път се постарайте нищо да не възниква. Веднага ще телефонирам на Джейк Кълиган! Ще трябва да се лиши за една седмица от вас. И най-добре напуснете града, за да можете някъде да откъхнете. Чист въздух, добра храна, весели мисли — и за няколко дни ще бъдете чудесно освежена. След това работата ще ви доставя отново удоволствие!

— Работата винаги ми доставя удоволствие, докторе — уточни Саманта.

— Възможно е, мое дете, но от време на време човек трябва да мисли и за тялото си. То отмъщава по-късно, ако не се грижим на млади години за него.

— Почини добре, Саманта — каза Джейк, когато малко след това помагаше на Саманта да си облече палтото.

Той отдавна бе изпратил друг колега, за да интервюира Даниел Дъглас.

Саманта подаде на Джейк ръка и тръгна. В асансьора в главата ѝ се оформи един план. Когато се качи в колата си, бе твърдо решена да го осъществи.

Десет минути по-късно тя спря пред едно туристическо бюро и направи резервация за Минеаполис.

— Но трябва да бъде още за днес! — постави тя условие.

— Няма проблем... Един полет до Минеаполис в четиринадесет часа, разбрано?

Сияеща, Саманта забърза към къщи и веднага хвана телефона.

— Мамо? — извика тя, когато на другия край на жицата се обади майка ѝ. — Кажете на татко да ме посрещне днес вечерта в седем в Минеаполис на летището. Идвам си за една седмица вкъщи!

Тя като че ли виждаше как се зачервяват бузите на майка ѝ от възбуждане.

— Днес? — чу тя с усилие. — Но дете, не можа ли да ни кажеш по-рано? Баща ти ще получи сърдечен удар! И се облечи топло, дете! Валя сняг и е доста студено тук при нас, Сами.

— Да, мамо — Саманта се усмихна.

За майка си тя винаги беше малката Сами, за която трябваше да се грижи, за да не получи хрема.

— Ах, мамо, страшно се радвам! Сложи навреме водата за чая! До скоро, мамо!

Тя отиде в спалнята, извади куфара от шкафа и започна да реди вещите си.

VII

„Наредила е значи да кажат, че я няма!“ Даниел сложи телефонната слушалка върху вилката. Той се упреква целия предобед, защото бе наругал сърдито Саманта. Как можа да загуби самообладание? Навярно, защото не можа да издържи да гледа толкова близо пред себе си Саманта, без да я докосне, без да може да я прегърне.

Най-накрая не издържа. Той трябва да говори с нея, да ѝ обясни всичко, да ѝ каже какво всъщност чувстваше към нея! Затова набра номера на „Уошингтън хералд“.

— Няма я! — бе отговорил Джейк Кълиган, когато Даниел го запита за Саманта. Час по-късно опита отново.

— Не можете да говорите! — чу той отново отговор на един суров груб глас. Даниел опита за трети път след един час.

— Проклятие! — му изкрещя Джейк. — Тя не е тук! Не ми губете ценното време, човече! Това тук е вестник, а не девически пансион!

Даниел гледаше с досада телефона. Нямахше никакъв смисъл да звъни отново. Сигурно тя действително не е там, а е на път. Във Вашингтон се случиха много неща, откакто още политици наводниха както винаги града. Сигурно Саманта е изпратена да интервюира някои от тях. Даниел изстена тихо.

Колко завиждаше на Саманта за това, че може да пътува през този хубав есенен ден в града, а не да стои като затворник в стаята си.

Сега на него самия не му остава нищо друго, освен да прекара деня в малката вмирисана стая. Указание отгоре! Не беше още съвсем наясно дали неразборията около него трябва да се оцени като положителна или отрицателна. Хрумна му да подреди купищата хартия върху бюрото си. Колкото по-малко се показва в обществото, толкова по-добре!

Даниел беше до края на седмицата повече или по-малко в домашен арест. Ако имаше повиквания за него, казваха, че го няма. До

края на седмицата толкова се опънаха нервите на секретарката му, че тя поиска отпуск.

Портиерът на редакцията не смогваше да отклонява дамите, които искаха лично да говорят с Даниел Дъглас. Неговата задача не бе лека, защото жените, макар че не виждаха Даниел, изсипваха купища нецензурни изрази пред добродушния човек. Дори го заплашваха много пъти даже с чадър. В края на седмицата портиерът бе радостен, че се е измъкнал читав и че не трябва да лежи в болница със счупени кости.

Възмущението от статията на Даниел не утихна въпреки очакванията и през следващата седмица. Така той си спомни, че много отдавна не е вземал отпуск.

Даниел заключи бюрото си, затвори вратата на стаята след себе си и напусна сградата на „Уошингтън стар“.

Възбудата около неговите статии повече го забавляваше, отколкото да го вълнува. По време на журналистическата си кариера той бе свикнал на какво ли не, онова, което го вълнуваше наистина, беше съвсем друго нещо. Той не можеше да открие Саманта Роземунт.

Три дни последователно Джейк Кълиган търпеливо му обясняваше, че Саманта Роземунт не е там. Чак тогава Даниел спря да звъни повече във вестника. Потърси частния номер на Саманта в указателя и го намери: Саманта Роземунт, „Вирджиния авеню“.

Ден и нощ се опитваше да телефонира на Саманта в жилището ѝ. Тя не вдигаше слушалката. След два дай той отиде до тях, стоя петнадесет минути пред входната врата, но Саманта не отвори. Букетът рози, който бе прегърнал с навлажнени от вълнение ръце, докато бе натискал звънеца на Саманта, подари по-късно на една изненадана пътна полицайка.

Къде беше Саманта? Трябваше да я намери! Тя трябваше да го изслуша, те трябваше да се изслушат! Даниел бе близо до отчаянието. По някое време през седмицата му стана ясно, че обича Саманта, но това откритие не му помогна да се почувства по-добре.

„Голдън хартс“ внезапно изникна в главата му. Навярно там някой би могъл да каже нещо повече за Саманта. Ако имаше късмет, може би бе дала номера на апартамента, в който тогава прекараха заедно нощта, на мадам Д’Ор. Даниел си спомни за улицата и къщата, която тогава бяха търсили. Но това бе висока къща с най-малко

тридесет етажа; един от тези небостъргачи, в които има стотици малки жилища. Той не можеше навсякъде да звъни и пита дали някой познава Саманта Роземунт. „Голдън хартс“ беше неговият последен шанс!

Лъчезарната усмивка на мадам замръзна, когато Даниел влезе при нея. Като всички други притежатели на посреднически бюра за женитба, след публикациите на сериите статии на Даниел естествено бе да е резервирана.

— Вие си позволявате да дойдете тук? — започна тя.

Очите ѝ святкаха сърдито и Даниел започна да се пита дали неговата идея не е прекалено абсурдна — да помоли мадам за услуга. Но поне трябваше да опита.

— Мадам — каза той с разкаяна усмивка.

Студената физиономия на мадам обаче го правеше несигурен.

— Съжалявам, че моите статии ви разстроиха работата. И като знак на покаяние, бих искал отново да ме запишете в картотеката, този път със сериозни намерения. Правя го заради Ив Паркър. Навярно имате телефонния ѝ номер?...

Не можа да довърши. Мадам Д'Ор му отне грубо думата.

— Нямате късмет — каза тя. — Момичето се отписа преди една седмица при мен — тя се подсмихна лукаво. — Между впрочем, беше на път за летището. Вашите шансове да я откриете отново не са много добри.

— А не ви ли каза къде отива? — попита Даниел и се опита да не обърне внимание на неприкрития присмех на мадам.

— Не — беше отговорът. — Но ако беше ми казала, вие щяхте да бъдете последният, който би узнал това от мен.

Даниел я погледна безпомощно, след което притвори очи.

— А снимките и видеокасетите сигурно сте унищожила?

— Съвсем според предписанието, мистър Дъглас — отговори тя остро. — Наистина много съжалявам — добави тя сладниково, — че не мога да ви помогна. Вие можете да си представите с какво удоволствие бих го направила!

„Да — мислеше Даниел ядосано, — мога!“

Той се обърна и си тръгна.

Два часа по-късно Даниел седеше в самолета за Сан Франциско. Оттам бяха двеста мили до Монтерей. Той взе кола под наем и тръгна към стария Монтерей, където искаше да се срещне с Джеф Матър.

— Дан, старо момче, радвам се, че си тук! — го поздрави Джек екзалтирано. — Изобщо не мислех, че така бързо ще приемеш поканата ми!

— Аз също не — отговори Даниел сухо. — Но така се получи. Моята серия статии имаше такъв успех, че си предписах една седмица принудителен отпуск.

— Да, аз чух за бъркотията, която предизвика — Джеф го погледна критично. — Но, честно казано, не мога да си представя, че това е причината, поради която се разхождаш с такава печална физиономия.

— От теб нищо не може да се скрие.

— Някой може би, ти обаче — не. Ние се познаваме прекалено отдавна, приятелю — Джеф наклони глава и повдигна вежди. — Когато те гледам така, бих казал, че зад всичко това стои жена.

Даниел кимна мрачно.

— Давай, старо момче! — Джеф го потупа по рамото. — Разказвай за нея. Навярно ще мога по някакъв начин да ти помогна. Познавам ли жената?

— Познаваш я. Това е Саманта Роземунт.

— Нямах предвид Саманта, с която ме видях заедно за кратко в онзи малък ресторант. Тази, от която трябваше да си дръпна пръстите, ако не искам да се опаря? Тогава не каза ли нещо подобно?

— Напротив, точно това казах.

— И аз, наивникът, те послушах и си тръгнах. А то само, за да можеш ти да се добереш до нея?

Той свали ръка от раменете на Дан и го стрелна сърдито:

— Такова едно поведение според мен не съответства на нашето приятелство!

— Успокой се, Джеф! Не е така, както мислиш! През онази вечер аз наистина мислех, че нещо не е в ред с тази жена...

Той дръпна Джеф към бара и му разказа всичко от самото начало. Физиономията на Джеф се проясни.

— Само едно не разбирам — каза той, когато Даниел свърши. — Защо си тук, а не лежиш в прегръдките на твоята обожателка!

— Точно това е проблемът, Джеф — отговори Даниел, — не мога да я намеря, или по-точно не мога да се свържа с нея, макар че зная къде работи и живее. Тя сякаш се стопи във въздуха, разбираш ли?

— Не. Никой не може просто така да се стопи във въздуха. Човек има семейство и приятели. Тях трябва да запиташ къде е тя.

— Идеята не е лоша, само че аз не познавам, за съжаление, приятелите ѝ. Кажу ми, Джеф, ти къде се запозна със Саманта?

— О, това беше чиста случайност! Аз я срещнах в бара на „Четири сезона“. Нейната приятелка Джъстин работи там на рецепцията.

Дан погледна заинтригувано Джеф.

— Джъстин ли казваш? И какво друго?

— Тук съм затруднен, Дан. Но тази Джъстин е наистина мило момиче и...

Даниел отдавна вече не го слушаше.

— Джъстин, сигурно това е тя — промърмори той.

— Сигурно е коя? Не говори със загадки, момче!

— Джъстин сигурно е момичето, на което принадлежи жилището, в което прекарахме със Саманта нощта. Те добри приятелки ли са?

— Имам такова впечатление.

— Тогава тя сигурно знае дали на Саманта ѝ е хрумвало нещо — попита Даниел и се втренчи пред себе си, потънал в мисли.

Джеф погледна съчувствено приятеля си.

— Мисля, че е време някой да те развесели малко. В десет часа съм поканен на страхотно парти, естествено ти ще дойдеш с мен, Даниел! Една трета от момичетата са фотомодели, ще се смаеш!

— Какво казваш, Джеф? Не те чух. Но слушай, не бихме ли могли да позвъним оттук на тази Джъстин? — попита той и се огледа за телефон. — Навярно тя знае къде мога да открия Саманта? Съжалявам, ако ти лазя по нервите, но вече трябва да изясня тази работа.

— Добре, добре, старо момче. Отпред в приемната можеш да телефонираш. Мисля, че номера на хотела даже го имам в бележника си.

След това широко се усмихна.

— Изглежда, наистина яко са те хванали, бедни ми приятелю!

Даниел го погледна ядосано и забърза пред Джеф към вратата.

Във Вашингтон беше късно след полунощ поради разликата във времето. Джъстийн беше свършила смяната преди два часа. Така обясниха на Даниел, когато той се осведоми за нея.

— А частния номер на младата дама не можете ли да ми дадете?
— попита Даниел с най-любезен глас.

— Не, господине, съжалявам, но ни е забранено.

Даниел затвори и погледна телефона ядосано.

— Тогава утре ще опиташ още веднъж — Джеф го тупна по рамото. — Забрави твоята Саманта за малко. Защо си тук, момче? Нека се забавляваме, както в старите времена! Навярно днешната вечер е сбогуване с ергенското време, защото ако намериш твоята принцеса... Кой знае? Виждам златните окови!

— А ако не я намеря? — попита мрачно Даниел.

— Престани, Дан! Ти ме довеждаш до отчаяние! Утре ще позвъним на Джъстийн и всичко ще се уреди! Гореве главата! Не мога да си те представя — най-търсеният Казанова в цял Вашингтон, унил като плачеща върба.

— Доколкото те познавам, така и така няма да се съгласиш, ако откажа.

— Съвсем точно, приятелю мой. Не е необходимо да ти хрумва каквото и да било. Тази вечер не можеш да предприемеш нищо, що се касае до Саманта. Една малка промяна ще ти се отрази добре. Мис Калифорния, Мис Орегон, Мис Невада и всички красоти на страната ще бъдат тук. Гарантирам, че тези момичета ще те накарат да забравиш всичко. Тръгвай вече!

— „Портола“ плаца! — разпореди Джеф на шофьора на таксито.

Даниел се отпусна на задната седалка и затвори очи. Колкото Джеф и да се опитваше да го разсее, той непрекъснато мислеше за Саманта. Къде беше? Какво правеше в този момент?

Той трябваше да я види, да говори с нея, всичко да ѝ обясни! А какво ще стане, ако тя го прати по дяволите? Той се засмя горчиво. За първи път в живота си се интересува истински от жена, иска нещо повече от една мила вечер или един малък флирт. Тази жена вероятно няма да иска да знае нищо за него! Животът наистина беше ужасен!

Даниел отвори очи и поклати усмихната глава, когато видя загрижения поглед на Джеф. Двамата погледнаха улицата.

— Боже мой, днес е Свети Дух! — извикаха едновременно Даниел и Джеф.

Улиците гъмжаха от хора, деца носеха издълбани тикви, в които палеха светлини.

— А партито е парти за Свети Дух!

Джеф погледна удобния си ленен костюм, а след това — сивите панталони и синьото спортно яке на Даниел.

— А как сме само облечени! Обзалагам се, че сме единствените, които се явяват не костюмирани, много глупаво наистина!

Даниел се засмя.

— На всеки, който иска да чуе, просто ще разкажа, че обикновено се разхождаме с износени джинси и стари ризи и че сме преоблечени като търговци.

Джеф го гледаше изпитателно и ядосано.

— Наистина много оригинално! Нищо друго не ни остава обаче.

Колата напредваше много бавно. Непрекъснато тичаха от единия до другия край на улицата пъстро облечени деца, смигайки и усмихвайки се, така че пречеха на автомобилното движение.

Таксито най-сетне спря пред една елегантна вила. Джеф плати на шофьора и дръпна Даниел със себе си нагоре.

Едва бяха позвънили, когато вратата се отвори, и силна музика и весели усмивки на пъстро облечени фигури се появиха пред тях.

Даниел и Джеф бяха притиснати от ято оскъдно облечени момичета и завлечени в навалищата. Даниел трябваше да танцува, независимо дали иска или не. Стана му горещо, а шумът му лазеше по нервите. С усилие достигна края на танцовата площадка и се огледа за по-спокойно място. Откри един бар, където не бе така пълно. Насочи се натам, седна върху един стол и поиска уиски със сода. Отпи от чашата и се огледа. Съвсем не беше в настроение да танцува, да пие и флиртува. Постоянно мислите му се насочваха към Саманта.

— Какво страхотно посрещане, Дан!

Джеф се бе промъкнал до Даниел и го потупа усмихнато по рамото.

— Мисля, че някои от зайците тук са скъпи, за да се занимава човек по-интензивно с тях, но все пак искам да поздравя домакина и да му благодаря за поканата. Ела на терасата, навярно там ще го намерим.

Даниел искаше да каже на Джеф, че е по-добре веднага да си тръгне, но Джеф вече беше тръгнал към вратата. Без желание Даниел стана и го последва.

Той се упъти навън и изведнъж спря. Хладният нощен есенен въздух му подежда добре и Даниел вдиша дълбоко. Джеф се спря и го изчака. Те слязоха по стълбите към басейна. Една част от момичетата, които бяха стояли до тях на терасата, ги последваха. Те хихикаха и си шушукаха. Двамата мъже не им обръщаха внимание.

Един фотограф направи до басейна снимки. Джеф и Даниел се тътреха бавно близо до ръба на басейна.

— Хей, мистър — каза някой и тупна Даниел по рамото.

Той се обърна и погледна въпросително момичето, което го заговори.

— Който не е маскиран, ще бъде хвърлен в басейна — продължи момичето.

И още преди Даниел да схване какво му казва, тя го блъсна в гърдите.

Даниел залитна, загуби равновесие, размаха ръце и падна във водата. Когато Даниел отново се появи, той видя, че всички наоколо бяха приближили до басейна и се тресяха от смях.

Джеф коленичи до ръба на басейна и му подаде ръка. Даниел плуваше към него и се остави да му помогне да излезе от водата. Едва усетил твърда земя под краката си, той отново бе заобиколен от ято смеещи се жени.

— А сега ще ти помогнем да се костюмираш! В адамов костюм ти сигурно ще изглеждаш страхотно!

Объркан, Даниел видя как дузина женски ръце се устремиха към облеклото му. Те му съблякоха жакета, разкопчаха ризата му и едва когато една от жените се залови за катарамата на колана, той отново живна. Смеейки се, той се освободи от жените.

— Дами, предпочитам да отида вкъщи и там да си облека подходящ костюм.

Той искаше да се обърне и тръгне.

— Чакай, Даниел! — извика Джеф. — Ние ще потърсим в къщата нещо сухо за обличане! Боже мой, ти наистина направи тъпа физиономия, когато дивите зайци ти събличаха дрехите. Фотографът направи цял филм.

Даниел поклати глава. Водата капеше от русите му къдрици и се стичаше в очите и по бузите му.

— Ти мислиш, че ме е заснел с този проклет апарат?

— Да, точно това направи — Джеф му намигна. — На твое място бих отишъл при него да дам адреса си, за да ми изпрати няколко негатива. Такива темпераментни снимки не всяко семейство притежава в албума си!

VIII

Саманта затаи дъха си. Тя съвсем бе забравила колко хубаво беше в Минесота. Беше късен следобед. Снегът блестеше на светлината на залязващото слънце.

Вятърът освежаваше и Саманта потрепери. Тя стоеше по джинси и бял пуловер върху задната тераса на бащината си къща, откъдето наблюдаваше разноцветния залез на слънцето.

— Влез вътре, Сами! — извика майка ѝ от кухнята. — Ще се простудиш! Ние тук не сме на юг, много леко си облечена! Още от дете ти повтарям постоянно това.

Саманта се шмугна през отворената врата на терасата в кухнята и сложи ледени ръце върху гърба на майка си, която изкрещя стреснато.

— Ще забравиш ли това! — извика тя, обаче след това се засмя и наля на Саманта и себе си ябълков чай. При това тя погледна дъщеря си любопитно.

— На кое парти реши да отидеш? — попита тя. — И ще се костюмираш ли? Свети Дух без маскировка е като зимна вечер без радостен огън в камината.

— Още не зная, мамо.

Саманта получи три покани. Няколко от старите ѝ съученички, които отдавна бяха омъжени и имаха деца, се надпреварваха да я канят да прекара вечерта на Свети Дух с тях.

Децата със своите латерни и чувалчета за сладки скоро щяха да тръгнат от къща на къща, а възрастните подготвяха пунша за вечерта и слагаха дърва в камината.

Саманта гледаше на вечерта със смесени чувства. Колкото и да искаше отново да види приятелките си, тя изпитваше обаче и едновременно страх от срещата. Нейният живот в големия град беше съвсем различен от тукашния. Тези млади жени отдавна бяха омъжени, имаха деца и не гонеха кариера. Какво ли щеше да стане, ако внезапно установи, че няма какво повече да им каже? А няма ли от това пък да

се развалят спомените за хубавото време, което бяха преживели заедно?

Какво да отговори, ако те започнат да възхваляват мъжете и децата си и я попитат защо не се е омъжила? Трябваше ли да им каже, че за нея да създаде едно семейство не е така важно, както да направи кариера. Саманта усети режеща болка в себе си. „И в двата случая ще излъжа“ — мислеше си тя измъчено. Нищо повече не жадуваше от това да намери мъжа, с когото искаше да бъде цял живот и от когото искаше да има деца. Всъщност тя бе повярвала, че е намерила този мъж, когато срещна Том Колинс. Но тогава разбра, че имаше само Даниел Дъглас, който бе вървял тайно след нея. С мъка успя да спре сълзите, когато започна да мисли за това.

— Ейвъри е на телефона — каза баща ѝ с неговия тих, малко дрезгав глас и я откъсна от мрачните ѝ мисли. — Искан да знае кога ще отидеш!

Ейвъри Хендерсон, както и Джъстин, бе най-добрата ѝ приятелка в продължение на години във Фъргюс Фалс. Тя бе посетила Ейвъри през последната седмица два пъти в хубавата им нова къща в края на гората, видя и децата ѝ — едни чудесни близначета.

„Е, добре! — мислеше тя. — Да остана тук и да се отдам на мрачни настроения също няма смисъл.“

— Не искам да говоря сега с нея, татко, но ѝ кажи, че тъкмо се преобличам и след около час ще бъда при тях.

Баща ѝ кимна и се върна отново до телефона.

След като мъжът ѝ напусна кухнята, майка ѝ я попита настойчиво:

— Ти си така... странна, дете! Запомнила съм те весела и палава и, как да кажа, доволна от живота. Къде остана всичко това? Сериозна си и замислена и стоиш с часове пред прозореца, втренчена в далечината... Да не си болна, Сами? — тя погледна загрижено Саманта.

— Не, не! — отговори бързо Саманта. — Аз само съм преуморена, затова и ме уговориха за тази отпуска.

— Наистина ли е само това? — майка и я разглеждаше с онзи остър поглед, който Саманта като дете бе нарекла „рентгенов“. Беше безсмислено да се опитва да лъже майка си. И съвсем както преди,

когато излъжеше, Саманта се изчерви като каза: — Наистина е само това!

Майка ѝ я разглеждаше все още изпитателно, но не каза нищо повече. Саманта ѝ беше благодарна за това. Какво трябваше да изповяда на майка си? Защо трябваше да ѝ създава грижи, като ѝ признае, че е влюбена завинаги в един мъж, който я бе използвал и зарязал? Че беше нещастна до смърт и че се чувстваше нещастна, както никога досега в живота си.

Саманта поклати едва забележимо глава. Да разкаже на майка си за грижите си, няма да доведе до нищо. Тя трябваше сама да се справи с това.

— Мамо, отивам при Ейвъри — каза тя решително. — Трябва да се насладя на моята последна вечер и ще го направя — тя оправи една къдрица от лицето си. — Но трябва да ми помогнеш, не зная какво да облека — помоли тя. — Като дете имах винаги най-хубавите костюми от всички. Спомням си ясно завистливите погледи на другите деца! Развихри фантазията си.

Майка ѝ поклати замислено глава и помълча малко.

— Хубавите костюми, които ти носеше като дете, едва ли повече ще ти станат — тя се засмя. — И така, трябва бързо да измислим нещо ново.

— Всичко, каквото искаш. Само, мамо, нека бъде по-обикновено, а не супер елегантно и фрапиращо.

— Добре, тогава ще отидеш преоблечена като мъж!

— Като мъж? — Саманта повдигна вежди и погледна печално майка си.

— Да, защо не? Стани да те поогледам — майка ѝ бе вдъхновена от идеята. Саманта се изправи и застана по средата на кухнята. — С косата ти естествено трябва да направим нещо — обясни майката. — Най-добре е да я вдигнем високо. Ще сложиш една стара филцова шапка на татко, ще си нарисуваш мустаци и широки вежди. И си готова.

Саманта се усмихна.

— Можем да опитаме, мамо! Намери ми, моля те, една шапка, а аз междувременно отивам да се гримирам.

Все още смеейки се, тя изтича по стълбата към спалнята и извади гримове си. Нарисува с черен молив едни мустачки между

горната устна и носа, разшири доста навън веждите и установи, че изглежда като смесица от Чарли Чаплин и Ерол Флин. Във всеки случай ѝ харесваше.

Майка ѝ я чакаше в кухнята със зелена мека шапка с широка периферия и чифт широки черни тиранти. Накрая Саманта взе едно дебело карирано вълнено яке на баща си и се пъкна в него.

— Е, как изглеждам? — попита тя майка си и се завъртя в кръг.

— Бих се влюбила веднага в теб, ако все още бях на двадесет — отговори майка ѝ с усмивка. — Но сега трябва да тръгваш. Или баща ти да те откара? Духа студен вятър, ще вали още сняг.

— Ще повървя, мамо! Татко да си остане тук на топло. До Ейвъри са само десетина минути. А така, както се облякох топло, сигурно няма да се простудя! — добави тя, показва се на вратата на всекидневната и каза на баща си: „Довиждане.“

Единствената асфалтирана улица, която минаваше през Фъргюс Фалс, бе пълна с деца в пъстри костюми, които си отиваха вкъщи, като си брояха сладките и ги показваха едно на друго. Светлините в малките тикви в ръцете им хвърляха трепкащи сенки върху зачервените им лица. Саманта се усмихна, когато видя, че бузите на момичетата и момчетата също така горяха и ръцете им бяха също толкова студени, както някога при нея.

Боже мой, колко отдавна беше! За да предпази лицето си от студа, тя повдигна яката на дебелото ватирано яке на баща си чак до устата. Наведе глава и започна да се бори със силния вятър.

Когато най-сетне достигна къщата на Ейвъри, носът ѝ беше зачервен от студа, а пръстите ѝ замръзнали. Саманта позвъни и тропаше от крак на крак, докато чакаше.

Седемгодишните близнаци отвориха вратата и се втренчиха в нея. От вътрешността на къщата долетя весел смях.

— Кой е, Дейв, Кен? — попита Ейвъри, която идваше по коридора към вратата.

Дейв се обърна.

— Един непознат, мамо — каза той, докато Кен не изпускате Саманта от очи.

— Един непознат? — Ейвъри с червена островърха шапка върху тъмните коси и оранжев нос на лицето сложи ръце върху раменете на

момчетата и наблюдаваше Саманта подозрително. След това лицето ѝ внезапно светна.

— Погледнете хубаво, момчета — каза тя, — но това е Саманта! Влизай, скъпа! Партието е с пълна пара! Съблечи си якето!

Саманта се измъкна от якето и го подаде на Ейвъри. Ейвъри въздъхна, когато погледът ѝ попадна на елегантното тяло на Саманта.

— Да ти имам фигурата, аз също бих могла да се преоблека като елегантно момче! Как го правиш — толкова години да поддържаш талия на оса?

— Стресът, стресът! — се засмя Саманта. — Човек няма време за ядене.

— За завиждане си.

— Е, но това може да се спори, но днес нямам време.

Тя хвана Ейвъри под ръка и двете влязоха в голямата всекидневна, която бе украсена с пъстри гирлянди и балони.

Саманта се спря безмълвна и се огледа. Повечето от бившите ѝ приятелки и съученици се бяха събрали.

— Е, това е изненада! — сияеше Ейвъри.

Саманта кимна и я натисна по рамото.

— А ако не бях дошла сега? — попита тя, смеейки се.

— Ако не беше дошла доброволно, щяхме да те довлечем насила — Ейвъри се засмя. — Та ти си нашата звезда! Всички искат да те видят и говорят с теб! Кой работи във Вашингтон, и то като журналистка? Повечето от нас изобщо не работят, а са само домакини. Трейси е единствената, която всеки ден излиза от границите на Фъргюс Фалс. Тя работи в една банка в Мурхед. Ето я, тъкмо идва.

Саманта погледна в посоката, в която показваше Ейвъри. Една преоблечена като бостанско плашило хубава дребна блондинка си пробиваше път през гостите и влачеше като на буксир един тридесет и пет годишен мъж, който не бе нито костюмиран, нито гримиран.

— О, Боже, Трейси! Ти изобщо не си се променила, като изключим, че по-рано от нас разбра как да се обличаш по-добре — Саманта смигна на Трейси.

— Какво, не ти ли харесва? — Трейси бе разочарована, — но това в момента е последният вик на модата тук, в село. — После тя прегърна Саманта буйно. — Това е моят брат Антъни. Спомняш ли си го още? — попита Трейси, като се обърна да търси приятелски

усмихнатия едър мъж. Той имаше забележителни, остри черти на лицето, тъмна коса и тъмнокафяви очи.

„Изглежда добре — мислеше Саманта и неволно се усмихна, — но не така добре, както Даниел“ — й мина през главата и усмивката й замръзна. По дяволите, тя не искаше да мисли за него!

— Аз си спомням... много бегло... — обясни Саманта.

— Което е понятно — я прекъсна Трейси, без да забележи притеснението на Саманта. — Антъни е шест години по-голям от нас, а когато той напусна Фъргюс Фалс, бяхме още почти деца!

— Почти! — подхвърли брат й усмихнато. — Саманта още тогава ми направи впечатление. Тя беше най-хубавата от всички вас, сестричке, и не приемай забележката трагично, изглежда, все още е — най-вече, ако си изтрие тези ужасни мустачки, което се надявам да направи посред нощ.

— Нямам намерение да стоя толкова дълго — обясни Саманта. — Утре рано в девет часа трябва да бъда на летището в Минесота. Моята отпуска във Фъргюс Фалс свърши. Беше само една седмица, за съжаление, иска ми се да останех повече!

— Аз също бих желал — Антъни плъзна възхитения си поглед по тялото на Саманта. — Може да ми хрумне да се опознаем по-отблизо...

Той се обърна към Трейси.

— Сестричке, ти не каза ли току-що, че имаш нещо спешно за обсъждане с Ейвъри?

Трейси го погледна неразбиращо, след което се засмя дяволито и се удари по челото.

— Ах, да, почти бях забравила! До скоро!

Тя улови под ръка Ейвъри и се отдалечиха.

— А ние двамата бихме могли да отидем да пийнем нещо, Саманта, нали? — Антъни я хвана за ръка и я отведе към другия край на помещението.

Саманта искаше да протестира, да освободи ръката си, обаче реши нещо друго. Защо пък не? Защо да не пофлиртува с Антъни и да се порадва на възхищението му? Това не е ли най-доброто средство срещу любовна мъка?

Тя решително тръгна до Антъни през помещението към импровизирания бар. Антъни й подаде един горещ пунш. Тя отпи

предпазливо ѝ постепенно ѝ стана приятно топло.

Разговаряйки с Антъни, научи, че той вече е бил два пъти женен и разведен и че най-накрая е решил да не гледа така сериозно на живота. Той искаше своето удоволствие, призна си го откровено, и на Саманта ѝ беше приятно да поговори с него. Не се бе смяла толкова отдавна.

Скупчваха се все повече приятелки и приятели около тях, за да разпитват Саманта за нейния живот в големия град. Саманта бе благодарна, че Антъни се грижеше с неговите смешни коментари разговорите да останат повърхностни и забавни. Той усети, че тя не желаше да говори за себе си.

Саманта му се усмихна. Той се наведе към нея.

— Може би трябва да потанцуваме, това би бил най-сигурният начин да избягаме от тази любопитна тълпа — ѝ прошепна той.

Тя се засмя и кимна. Той взе ръката ѝ и я отведе на танцовата площадка.

Антъни сложи ръце около талията ѝ и я приближи към себе си. Саманта пое дъх. Колко беше хубаво да усеща близостта на мъж! Да бъде в силните му прегръдки! Тя обви с ръце тила на Антъни.

Звучеше галеща мелодия и Саманта затвори очи. Тя наведе глава към рамото на Антъни и усети как неговите ръце се плъзнаха нежно по гърба ѝ и я галеха.

Неволно доближи главата си към него. Почувства топлия му дъх върху врата си и изстена. „О, Даниел“ — си мислеше тя и се притисна още повече към мъжа, който я държеше. Той пусна ръцете си към бедрата ѝ и притисна таза ѝ към тялото си. Повече от ясно Саманта почувства възбудата му.

— О, Саманта — чу тя гласа му до ухото си. — Какво правиш с мен?

Саманта грубо спря, тялото ѝ се вдърви. Стреснато тя отвори очи и се втренчи в Антъни, като че ли го виждаше за първи път. Той имаше право, какво правеше тя? Тя бе сънувала, че танцува с Даниел Дъглас, че усеща неговите ръце на гърба, бе си пожелала да я целуне...

Бързо се освободи от Антъни, обърна се безмълвно и забърза към вратата. Тя трябваше да се махне! Да излезе на чист въздух, за да ѝ се проясни главата! Какво ѝ стана?

Тя усети, че почервенява, когато помисли за това как се бе хвърлила на врата на Антъни, и го бе възпламенила...

Антъни гледаше след нея с неразбиране.

Нервирана Саманта се огледа за Ейвъри и дръпна приятелката си настрана.

— Трябва да тръгвам, Ейвъри, благодаря за милата вечер.

Ейвъри я гледаше слисано.

— Какво, вече? Но...

— Моля те, Ейвъри, трябва утре рано да тръгвам — и хрумна на Саманта, докато обличаше якето си.

— Чакай! — Ейвъри я хвана здраво за ръката. — Ще кажа на другите! Ще те заведем до къщи. Навън е дяволски тъмно!

— Не, в никакъв случай! Нищо няма да ми се случи. Върни се при гостите си и ги поздрави от мен! — тя целуна Ейвъри по бузата и напусна бързо къщата.

Улицата беше заледена и празна. Валеше силен сняг. Прясната дебела снежна покривка заглушаваше всеки шум.

Саманта повдигна яката си високо и се запъти към къщи. С наведена глава тя се бореше срещу снежната буря.

Внезапно някой я сграбчи отзад, една силна ръка обхвана талията ѝ и я задържа. Саманта изкрещя уплашено. С всички сили се опита да се освободи от желязната прегръдка. Но беше безсмислено.

— Но, Саманта! — просъска Антъни в ухото ѝ. — Защо се отбраняваш? По време на танца съвсем не ти беше неприятно да те държа в прегръдките си.

— Остави ме! — се задъха тя. — Пусни ме, Тони! Ти си пиан, не знаеш какво вършиш! — тя се бранеше с двете си ръце.

— Аз много добре зная какво правя — той се засмя тихо. — Но очевидно ти забрави какво направи току-що. Ти ме възпламени, ти, малка вещице. Луд съм по теб. Ти не можеш да ме изоставиш просто така! Хайде, отвори якето и ме пусни вътре! Студено ми е, искам да се стопля при теб!

Саманта се разтрепери. Не, всичко това трябва да е лош кошмар! Веднага ще се събуди и всичко ще отmine. Тя се обърна и се озова в ръцете на Антъни. Внезапно се подхлъзна, загуби равновесие и падна.

Антъни падна с цялата си тежест върху нея, задържа ръцете ѝ в снега и се опита да я целуне. Тя въртеше объркано глава. Боже мой,

какво да прави?

— Не, моля те, не — каза тя с усилие, когато усети, че Антъни се опитва да ѝ разтвори якето. Пръстите му опипваха навсякъде. Устните му търсеха устата ѝ.

Саманта искаше да изкрещи, но в същия миг Антъни внезапно я остави. Той скочи, стоя миг нерешително, след това се обърна и избяга.

Саманта затвори очи, пое няколко пъти дълбоко въздух, и след това отново ги отвори. Сега тя видя и светлината, която долиташе от една къща наблизо.

— Саманта, ти ли си? — чу гласа на баща си.

С безкрайно облекчение Саманта си спомни, че беше почти до къщи, когато я задържа Антъни.

— Да, татко — отговори тя и се учуди колко спокойно прозвуча гласът ѝ. — Идвам веднага.

Тя стана, отупа снега от дрехите си и тръгна към къщата. Родителите ѝ не биваше да узнаят какво се бе случило току-що, или щеше да се случи. Целуна баща си по бузата и влезе покрай него във всекидневната.

— Ти вече се върна? — попита майка ѝ изненадано и я погледна.

— Да, мамо, изморена съм — каза Саманта и избягна проучващия ѝ поглед. — Знаеш, че утре рано трябва да тръгвам — тя прегърна майка си и изтича нагоре по стълбата.

В стаята си тя се облегна изтощено на вратата. Притвори очи, когато усети, че коленете ѝ трепереха. Внезапно бе разтърсена от нечуто хълцане и закри лицето си с ръце.

Всичко това се случи, защото съществуваше Даниел Дъглас, защото го бе срещнала и той бе променил живота ѝ. Откакто го познаваше, всичко вървеше наопаки, тя попадеше от една катастрофа на друга.

Саманта изтри сълзите. „Трябва да сложа край на това! — си каза. — Трябва най-сетне да забравя този мъж!“ Но парещата болка в нея ѝ подсказваше, че ще трябва да мине още много време, докато това ѝ се удаде...

IX

Саманта пристигна във Вашингтон в неделя следобед. Небето беше ясно и безоблачно, а слънцето печеше. Докато отключваше апартамента си, звънна телефонът. Тя пусна куфарите и дамската си чанта и изтича към апарата. Беше Джъстийн.

— Върна ли се най-сетне? — поздрави я Джъстийн възбудено. — Отгатни какво се случи преди час?

— Нямам представа, Джъстийн — засмя се Саманта. — Но ти сигурно веднага ще ми разкажеш.

Тя се радваше да чуе гласа на Джъстийн, да бъде в малкото си жилище и да може да вижда зелените ливади до Потомак.

— Даниел ми позвъни! — извика Джъстийн. — Твоят Даниел Дъглас!

— Но... — Саманта млъкна. — Това не може да бъде вярно!

— Но е, Сами! Той каза, че цялата седмица се опитвал да те намери в „Уошингтън хералд“, но мистър Кълиган го отрязвал всеки път. Тогава Даниел стига до блестящата идея да извади телефонния ти номер и адреса от указателя. Много пъти ти звънял. Но все без успех, защото ти трябваше да се разтовариш на спокойствие в Минесота.

— Не беше чак толкова спокойно — отговори Саманта. — Но това е друга история. Разказвай по-нататък!

— И така, аз познавам Джеф Матър, ти го знаеш. А Даниел е посетил приятеля си през последната седмица.

— Джеф Матър? — попита Саманта с неразбиране. — А какво е общото с мен и с теб?

— Тъкмо това искам да ти разкажа. Те са празнували в Монтерей Свети Дух и Даниел се оплакал на приятеля си, че те търси и не може никъде да те открие. Джеф си спомнил за нашата вечер в хотелския бар и това, че аз работя там. Тогава им хрумнало да ми се обадят. Този Даниел има ужасно симпатичен глас. Аз мисля, че и ти трябваше да чуеш колко бе загрижен за теб! Дали нещо не те е блъснало? Дали си напуснала Вашингтон? И... и... и...

— А ти какво му каза? — запита Саманта. — Той знае ли, че днес съм отново във Вашингтон?

— Нищо не му казах — обясни Джъстийн. — Естествено не излъгах, че те познавам. Но това беше и единственото, което разбра от мен. На всичките му въпроси отговарях само, че първо искам да разговарям с теб, преди изобщо да кажа нещо.

— Ах, Джъстийн, ти си чудесна! — на Саманта ѝ падна камък от сърцето.

— Във всеки случай, тъй като не знаех дали ще искаш да разговаряш с него, се уговорихме утре предобед той да ми позвъни отново! Дотогава ще се опитам да установя контакт с теб.

Тъй като Саманта не отговори, тя попита:

— Хей, Сами, там ли си още?

— Да, да, наистина... — тя отново замълча.

— Да, и така, какво да кажа сега на твоя Даниел?

Мислите на Саманта се надпреварваха. Какво да му каже Джъстийн? Тя не знаеше. Знаеше само едно: тя искаше да забрави Даниел, но така, както Джъстийн бе описала поведението му през изминалата седмица, скоро няма да я остави на мира, докато не разговаря с нея. Но за какво? Какво имаше да си казват, когато всичко вече беше казано! Все пак тя би говорила още един път с него и то колкото се може по-скоро. Би му казала какво мисли за него, и тогава той ще я остави на мира.

— Саманта — прекъсна Джъстийн мълчанието. — Зная, че не си ме молила за съвет, но аз ще ти го дам, въпреки всичко. Не отсъждай прибързано за този Даниел Дъглас! Навярно не е така лош, както си мислиш — тя направи пауза. — Този мъж те обича, Саманта.

Саманта усети, че избя червенина по бузите ѝ. Какво приказваше Джъстийн? Даниел Дъглас дори не бе влюбен в нея!

— Джъстийн, ти говориш глупости — отговори тя грубо.

— Не вярвам — отговори Джъстийн. — Ти знаеш, аз работя с много хора и моята интуиция никога не ме лъже. Този мъж те обича, ти казвам!

С почуда Саманта установи, че сърцето ѝ внезапно заби побързо. Дали наистина Джъстийн е права?

— Добре, добре — прекъсна я тя, запъвайки се. — Ще говоря с него. Кажи му утре вечерта да ми позвъни вкъщи.

— Окей, Сами! Тогава утре предобед ще се чуем още веднъж! До утре!

— До утре! — каза Саманта, затвори и сега вече знаеше, че и тази нощ едва ли ще може да спи.

На другата сутрин Саманта се появи с едни от първите в редакцията, изпълнена с желание за работа и със сияещо лице.

— Колко е хубаво, че сте отново тук, мис Роземунт! Липсвахте ни! — я поздрави портиерът и ѝ тикна куп вестници в ръката, които всяка сутрин трябваше да прочете за Джейк Кълиган.

Джейк искаше винаги да бъде точно информиран относно конкуренцията. Една от задачите на Саманта беше да подчертае важните статии и да ги поднесе на шефа си.

Саманта пъкна под мишница вестниците и стигна с асансьора до петия етаж. Тя влезе в стаята си, съблече си палтото, включи кафе машината и с въздишка се отпусна в креслото. Тогава разгърна първия вестник и започна внимателно да чете. Нямаше нищо особено, заслужаващо внимание. Имаше няколко снимки как нацията е отпразнувала тази година Свети Дух.

В Европа нямаше нищо ново, в Америка — политически оплаквания. Все стари истории! Тя си наля прясно кафе и хвана следващия вестник, „Уошингтън стар“. Имаше статия и от Даниел. Саманта почувства, че сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато я четеше.

След това имаше и съобщения за Свети Дух. Саманта искаше да прелисти по-нататък, когато погледът ѝ внезапно попадна на една от снимките и тя се втрещи.

Снимката показваше Даниел, който стоеше весело усмихнат в един басейн, обкръжен от почти голи, приказно красиви момичета, които имаха намерение да му съблекат дрехите от гърба.

Изведнъж изчезна лъчезарният израз от лицето на Саманта. Тъмна сянка легна върху него. Сълзи се появиха в очите ѝ. Не, този мъж съвсем не правеше впечатление да се бе интересувал толкова загрижено от нея.

Саманта бе разгневена на себе си, че бе повярвала на Джъстийн, когато каза, че Даниел изпитва нещо към нея, че навярно я обича.

Тя затвори вестника и се втрени със стиснати устни към прозореца. Само да посмее да ѝ се обади по телефона!

Колко беше часът? Още няма девет? Дали вече беше звънял на Джъстийн? Най-добре би било, ако Джъстийн изобщо нищо не му каже. Бързо грабна телефона и набра номера на хотел „Четири сезона“. Джъстийн се обади.

— Джъстийн — извика високо Саманта в апарата, — ако в бъдеще ми споменеш името Даниел Дъглас, ще се скараме!

— Какво, моля? Би ли ми обяснила сега пък какво ти става!

— Още не ти е позвънил, нали? — запита Саманта, без да изчака отговора.

— А ако го е направил вече! Веднага като започнах смяната, той позвъни. Нямахме търпение да чуе нещо за теб.

— О, Боже, не!

— Какво означава това: „О, Боже, не?“ Ти нали знаеше, че той ще позвъни и ще ме помоли да му предам нещо?

— Напротив, това да...

— Сега не казвай, че отново се е случило нещо ужасно!

— Но е — отговори Саманта. — Погледна ли вече „Уошингтън стар?“ Ако не си, тогава отвори първата страница и ще ме разбереш... Няма да разменя повече нито дума с Даниел Дъглас, нито днес, нито никога!

— Но аз му казах, че трябва да ти звънне. Сами, но ти можеш да разговаряш поне с него!

— Не! Отвори вестника и ще се съгласиш с мен! Става ми лошо само като си помисля за него, такъв един... един сексуален простак!

Саманта млъкна. Гръклянът ѝ внезапно беше като прерязан.

— Не, няма да отида до телефона, а ако утре този мъж дойде тук, в редакцията, Джейк ще трябва да ми направи услугата...

Саманта се уплаши леко, когато някой зад нея се окашля. Джейк седеше на вратата и я беше чул.

— До скоро! — каза тя бързо и сложи слушалката.

— Каква услуга трябва да ви направя, мис Роземунт? Вие все още изглеждате бледа. Една седмица почивка недостатъчна ли беше? — той я погледна изпитателно.

— О, не, мистър Кълиган, добре съм. А що се касае до услугата... в случай, че през следващите дни някой си Даниел Дъглас пита за мен, бихте ли го отрязал? Кажете му, че съм болна или пък умряла!

— Умряла? С това не се прави шега, това носи нещастие! Един мистър Дъглас, между впрочем, ми досаждаше цялата последна седмица, но аз вярвам, че той повече няма да се обади. Оценявам, че бях малко груб с него — той се засмя. — Но ще отрежа вашия нелюбим обожател — обеща той. — Желая ви приятен първи работен ден — той ѝ кимна и напусна стаята.

Беше вече късно. Саманта беше останала последна в редакцията, когато пропищя телефонът. Потънала в мисли, тя взе слушалката.

— Роземунт — обади се тя.

— Боже мой, Саманта, така съм радостен да чуя гласа ви — се обади на другия край на линията много интимно мъжки глас.

— Мистър Дъглас, как смеете след всичко станало да ми звъните — прекъсна тя Даниел.

— Как така, аз мисля... — Даниел спря, изглеждаше напълно объркан. — Джъстийн ме увери днес сутринта, че вие искате да ме видите. Какво се е случило, че така бързо променихте мнението си, Саманта... скъпа...

„Скъпа Саманта“ — искаше да каже той, но Саманта го прекъсна ядосано.

— Само не смейте да ме наричате „скъпа Саманта“, вие... подъл човек... вие Казанова...

Гласът ѝ трепереше и Саманта млъкна.

— Моля ви, Саманта, аз не зная в какво ме упрекувате — се опита Даниел да я успокои и трескаво размишляваше, защо тя бе така възбудена.

— Но аз съм напълно сериозна — продължи Саманта. — Проклинам деня, в който ви срещнах, и съжалявам, че аз... че ние... — тя млъкна.

— ... че прекарахме една нощ заедно ли искахте да кажете? — довърши Даниел започнатото изречение. — Аз в никакъв случай не съжалявам, напротив, бих желал да го повторим... много пъти, Саманта!

— Какви са важите желания не ме интересува! За мен вие сте мъртъв, мистър Дъглас! А ако наистина не ви е ясно, защо не искам да зная нищо за вас, то нека ви донесат в стаята „Уошингтън стар“, или по-добре, в леглото ви, ако все още има място за един вестник, наред с

много хубави момичета, които не могат да чакат, за да спят с вас! Приятен ден, мистър Дъглас! — тя тресна слушалката на вилката.

Даниел Дъглас седеше върху леглото си и разглеждаше, клатейки глава, телефонната слушалка. Какво пък се бе случило сега? Неговата серия статии за посредническите бюра бе отдавна завършена. Тя не можеше да бъде причина за вълнението на Саманта. Но какво беше тогава?

Едно почукване на вратата откъсна Даниел от мислите му.

— Влизай, Джеф — извика той.

Джеф, готов за излизане, влезе в стаята и беше в отлично настроение.

— Е, старо момче? Защо лежиш така бездействен на леглото? Излизай! Забрави ли партито днес вечерта?

— Няма да дойда, трябва да размисля. Трябва да открия нещо и за тази цел ми е необходимо днешното издание на „Уошингтън стар“, ако изобщо може да се купи в Калифорния!

— Да не си на Луната? Естествено, че го има тук твой вестник. Ако ми обещаеш междувременно да се преоблечеш, ще ти го донеса отдолу.

Даниел поклати глава.

— Тогава по-добре да си го взема сам. Аз няма да дойда на това парти. Искам да прочета на спокойствие вестника. Аз ти разказах, че позвъних днес сутринта на тази Джъстийн. Тя ми каза, че мога да открия тази вечер Саманта и че тя иска да разговаря с мен.

Джеф кимна.

— Сега обаче тъкмо й телефонирах и тя ме прати по дяволите. А при това Джъстийн смяташе, че Саманта би се зарадвала да ме чуе.

Джеф се засмя, заклати глава и погледна Даниел съчувствено.

— Слава богу, че не съм на твоето място, старо момче.

Даниел му хвърли заплашителен поглед.

Джеф вдигна отбранително ръце.

— Е, добре, добре, нищо повече няма да кажа. Отивам да донеса вестника.

Даниел си легна обратно, сложи ръце под главата си и се втренчи в тавана, размишлявайки.

Когато Джеф влезе отново в стаята с вестника под мишница, Даниел все още си блъскаше ума безпомощно. Джеф му хвърли

вестника и той го прелисти бързо. Внезапно притаи дъх.

— Проклятие! — изруга той. Джеф се наведе над рамото на приятеля си и двамата заразглеждаха снимката, която без съмнение беше причината за гневния изблик на Саманта.

— Не се чуди, че лейди не иска да разговаря с теб — каза Джеф и не можа да прикрие едно хихикане. — Почти не е за вярване, че тя е ревнива.

Даниел смачка целия вестник и го хвърли срещу стената.

— Този проклет фотограф! Трябва да се пази да не ми попада пред очите. Само ако го мярна, ще му счупя главата! Как си позволява да изпрати снимката във вестника, без да ми поиска разрешение?

— Не се вълнувай, Даниел! — Джеф го потупа по раменете. — Това е само една шега.

— Фина шега! — той скочи от леглото и започна да се разхожда нагоре-надолу из стаята.

Джеф го наблюдава нерешително известно време.

— Какво има пък сега? — попита той. — Ще дойдеш ли?

— Не! — отговори грубо Даниел.

Джеф повдигна рамене и напусна стаята.

Х

— Не, аз не искам да го виждам повече, Джъстийн! Писна ми от него! С този мъж прекарах десет часа и оттогава целият ми душевен мир е разбит! Или ликуваща до небето, или тъжна до смърт! Не издържам повече. Теглих чертата под цялата работа. Ти не бива да се застъпваш за него! Стига толкова с него и изобщо с всички може! Да не говорим какво се случи във Фъргюс Фалс!

Саманта се заразхожда с големи крачки около леглото си, върху което Джъстийн лежеше по корем. От един час Джъстийн се опитваше да я убеди да се срещне за последен път с Даниел. След като от три седмици Саманта го бе отрязала, той й звънеше всеки ден и я молеше горещо да се застъпи пред Саманта за него.

— Ти не можеш обаче да държиш Даниел отговорен за случая с Антъни, Сами! — Джъстийн пружинираше на пръсти и въртеше чаша вино в ръцете си.

— Напротив, по известен начин е отговорен за това! — Саманта спря и сви юмруци. — И освен това, не са ли всички мъже еднакви още от сътворението? Няма ли всичките те само едно в главата си? Даниел да не е по-добър от Антъни! Обзалагам се, че той е бил в леглото с всяко едно поотделно от момичетата на снимката...

Джъстийн поклати глава.

— Всъщност никога ли не ти е идвало наум, че може би си несправедлива с Даниел? Навярно цялата работа е съвсем безобидна, и той би могъл всичко да ти обясни...

Саманта се засмя сухо.

— О, в това не се съмнявам! Само че аз не искам да слушам повече лъжите му.

— Мисля, че не си справедлива, Сами! Дай на Даниел поне минимален шанс да се оправдае!

Саманта изстена.

— Не, Джъстийн. Не искам повече да го виждам и край — тя се усмихна на приятелката си умолително. — Хайде да приключим сега

тази тема, съгласна? Не води до нищо, освен до това, че се караме.

Тя седна до Джъстийн и двете загледаха безмълвно през прозореца. Беше пет часът и вече почти тъмно.

— Хубавото есенно време отмина... жалко — каза Саманта и посочи към сивите дъждовни облаци. — След четири седмици е Коледа, имаш ли някакви планове?

— Още не. Ах, да не забравя: имам едно тайно сведение за теб, Сами! В понеделник, тоест утре, пристига Марсел Фресно при нас. Ще остане три дни във Вашингтон и след това отива до Холивуд. Мога да си представя, че пресата ще се втурне към него. Та той е голямата филмова звезда от Европа! Ако ми налееш още една глътка вино, ще ти издам и кога го очакваме в хотела.

Саманта се усмихна и й наля вино.

— За твое здраве! Този тип ме интересува. И така, кога пристига?

— Самолетът му каца в дванадесет и тридесет и около час по-късно ще пристигне в хотела. Бъди точна и, моля те, това е тайно сведение. Ако се появиш в хотела, това ще бъде случайност. Аз нищо не зная! Ако искаш да се опиташ да правиш интервю...

— Това ще направя, можеш да бъдеш сигурна! Имам за изчистване няколко минуса при Джейк. Още е сърдит, че конкуренцията бе по-бърза от мен със серията за посредническите бюра за женитба! — Саманта намигна на Джъстийн. — Между един и два часа ще те посети утре съвсем случайно в хотела. И благодаря, Джъстийн! Това ще бъде точно попадение. Джейк ще бъде щастлив!

— За мен щеше да бъде по-добре ти да си щастлива, Сами!

Саманта стисна устни и замълча.

— Аз смятам — продължи Джъстийн, — че ти трябвала обмислиш всичко с Даниел още веднъж... — тя спря, когато видя студената физиономия на Саманта.

— Не — отговори Саманта след пауза. — Даниел Дъглас е мъртъв за мен!

— Даниел? — Джеф Матър седеше в кабинета си в Сан Франциско и се свърза с „Уошингтън стар“.

— Какво има? — попита Даниел с безразличие и продължи да рови в книгата на бюрото си.

— В средата на седмицата пристига Марсел Фресно в Холивуд и моето списание ще направи импровизирано интервю с него.

— Поздравления, но какво общо имам аз с това? — попита Даниел нетърпеливо.

— Това ще чуеш веднага, старо момче! Под клетва неговият мениджър ми издаде, че Фресно пристига днес във Вашингтон. Той възнамерява да остане там три дни и ще пребивава в „Четири сезона“ — той направи пауза. — Ти ми дължиш едно ядене, защото заради теб подкупих мениджъра на Фресно.

— Но да, Джеф! — Даниел се засмя. — И напитките, разбира се, аз ще заплатя! Но кажи дали не знаеш в колко часа пристига?

— Да, в дванадесет и половина каца самолетът му.

Даниел погледна часовника. Беше малко преди един.

— По дяволите — извика той, — на летището няма да го намеря! Е, добре, няма значение, тогава директно заминавам в „Четири сезона“. Много благодаря за информацията!

Даниел вече бе облякъл коженото си яке и пристъпваше нетърпеливо от крак на крак.

— Нали ще се видим по-късно, Джеф?

— Да, ще се обадя, когато съм отново във Вашингтон. Желая ти късмет!

Даниел затвори, взе под мишница дебелия папка, която държеше винаги готова, изтича по коридора към асансьора и натисна копчето. Нищо не се помръдна. Естествено, когато човек бърза, това проклето нещо не работи! Даниел изтича по стълбите надолу и хукна навън.

Валеше на потоци. Той повдигна яката на якето си високо и се опитваше да не стъпва в локвите. Беше обяд. „Ню Йорк авеню“ беше пълно с хора и Даниел напредваше бавно. Неговият план беше да отиде пеша до „Четири сезона“, но се отказа.

Той се обърна и изтича към колата си. Но с колата нямаше да стигне по-бързо, отколкото пеша. Цял ескадрон от пътнически автобуси бе спрял пред Белия дом, за да могат да слязат пътниците. Заради дъжда, туристите се колебаеха да слязат. Даниел изруга и започна като всички останали шофьори да надува клаксона. Той погледна часовника. Един и двадесет.

Най-сетне улицата се освободи и Даниел продължи по-нататък. Той зави по „Пенсилвания авеню“. Най-после можеше да натисне

педала с газта! Даниел успокои дишането, когато видя хотела.

Следващият проблем беше да намери място за паркиране. Напразно се оглеждаше. Той зави в една странична улица, обиколи следващия блок — нищо! Отново бе на „Пенсилвания авеню“, настъпи раздразнен педала за газта и се включи в адското темпо плътно до паркираните коли.

Сто метра по-нататък той откри място, в което можеше да пъхне колата си. Беше един и половина! С наведена глава Даниел изтича по пешеходната пътека към входа на хотела.

Във фойайето спря за малко и се огледа на всички страни. Не се виждаше Марсел Фресно. Даниел размисли. Доколкото знаеше, луксозните апартаменти бяха на първия етаж. Сигурно Фресно беше подслонен в някой от тях.

„Трябваше да се досетя!“ — мислеше Даниел. Устремен, взимащ по три стъпала наведнъж, той изтича нагоре към първия етаж. Две камериерки мъкнеха една разкошна кошница с цветя по коридора. Даниел ги последва.

Те изчезнаха в апартамент номер десет. Даниел изчака един момент, след което влезе в луксозните помещения и се огледа.

— Всичко готово ли е за мистър Фресно? — попита той едно от момичетата.

— Да, сър — отговори момичето любезно. — Очакваме го всеки момент!

Спокойно Даниел седна в едно малко кресло, облечено с резедаво зелена коприна. Двете момичета напуснаха помещението и не му обърнаха повече внимание.

Той изпъна дългите си крака и се ухили самодоволно. Ще се добере до интервюто си, в това бе абсолютно сигурен.

— Един часът е! Какво седите още тук, мис Роземунт! Тръгвайте! — Джейк Кълиган се усмихна ободрително на Саманта.

Тя му бе казала за своето тайно сведение и той с огън и пламък възприе идеята тя да направи светкавично интервю.

— Аз съм вече на път, мистър Кълиган!

Саманта облече тренчката си и хвърли къс поглед от прозореца. Валеше, не, лееха се потоци! Тя си върза една кърпа на главата, но се

поколеба дали ще ѝ послужи срещу тези струи вода.

— До пет интервюто ви трябва да бъде готово за печат в редакцията, мис Роземунт! Тогава утре рано то ще бъде отпечатано, и, според обстоятелствата, ние ще сме по-бързи от телевизията, която ще узнае едва в късната вечер за посещението на Фресно. И така — късмет!

Той отвори вратата, докато Саманта напускаше стаята. В коридора Саманта облече палтото и повдигна яката си, когато напускаше сградата. Тя изтича към колата си, седна зад кормилото и включи двигателя. Уличното движение беше ужасно и Саманта се придвижваше напред бавно. Тя барабанеше с пръсти по кормилото. До „Четири сезона“ ѝ беше необходим половин час, двойно повече от обикновено.

Беше почти един и половина, когато се показва хотелът. Чистачките на колата едва преодоляваха дъждовните маси. Саманта гледаше с усилие през ветробрана и физиономията ѝ просветна изведнъж.

Непосредствено пред входа на хотела една кола се измъкваше бавно от паркинга, Саманта даде мигач и зае освободеното място. „Това е добър знак — си мислеше тя радостно, — сигурно моята върволица от нещастия най-сетне отмина!“

Тя пъкна папката под палтото си и слезе. След това заключи колата. Печално поглеждаше локвите и преминаващите бавно коли. С облекчение забеляза, че всички шофьори заобикаляха локвите.

Внезапно се появи със свистящи гуми кола от ъгъла на седма улица. Разочарована, Саманта се втренчи в посоката ѝ. Не изглеждаше шофьорът да има намерение да ограничи скоростта. „Само да не ме измокри отново!“ Тя нямаше ни най-малко желание да дава тренчката си отново на почистване заради небрежния шофьор.

Бързо извади ключа от ключалката и се опита с голям скок да мине на пешеходната пътека. Саманта извика тихо, когато внезапно почувства адска болка в крака, и падна. Тя си бе ударила силно глезена в канавката. Болката предизвика сълзи в очите ѝ и тя заслепена опипа за папката, която бе паднала изпод палтото ѝ.

Хора профучаваха покрай нея. Всички бързаха заради дъжда, никой не я виждаше. Саманта се изправи предпазливо и изтри сълзите

от очите си. Палтото, папката, ръцете ѝ — всичко беше мокро и мръсно. А болката все повече се усилваше!

Саманта опита да стъпи на контузения крак и отново извика. Колебливо се огледа.

Входът на хотела бе на няколко метра по-нататък. Гости се тълпяха навън и навътре. Саманта повика през главите на минаващите портиера на хотела. Мъжът действително беше внимателен и я разпозна. Той дойде бързо при нея, хвана я с ръка през талията и я поведе към хотела.

— Саманта! — извика Джъстийн смаяна, когато видя приятелката си, подкрепяна от портиера на входа. — Какво се е случило, за Бога?

— Аз... — започна Саманта, но веднага прекъсна и направи болезнена гримаса.

— Тя току-що падна на улицата — обясни портиерът вместо нея. — Вижте, кракът ѝ съвсем се поду. Изглежда, има адски болки, по-добре да повикаме линейка. Дали е тук хотелският лекар?

Джъстийн също беше пребледняла, както и Саманта.

— Не, за жалост! Той току-що излезе. Взе си два часа свободно време! Сами, поносимо ли е още?

Саманта кимна с усилие.

— Защо с линейка? — една от колегките на Джъстийн дойде при тримата. — Моята смяна свърши. Аз каня приятелката ти в колата си и ще я откарам в болницата. Така ще стане по-бързо! Елате, Саманта!

Опряна на двете момичета, Саманта напусна хотела. Междувременно бе престанало да вали.

— Интервюто! — хленчеше тя не толкова от болки. — Интервюто!

— Зачертай интервюто, Сами — се опитваше да я утеши Джъстийн. — Важното е, че нищо не си счупила! — и се обърна към колегката си. — Къде стои колата ти? Трябва ли много да вървим?

— Не, точно отпред! — тя отвори колата и Джъстийн помогна на Саманта да се качи.

Клатейки глава, тя гледаше след заминаващата кола. Какъв малшанс за Сами! Не само че си бе контузила крака, но този лош късмет ѝ отне шанса да направи интервюто, за което толкова се радваше!

Джъстийн въздъхна и се върна в хотела. Едва заела отново мястото си, врявата на пристигащите я откъсна от мрачните ѝ мисли.

Обграден от тълпа млади момичета, които го преследваха дотук от летището, в залата влезе Марсел Фресно. С лъчезарна усмивка той се упъти към рецепцията.

Покрай Джъстийн се засили шефът по посрещането на „Четири сезона“ с разперени ръце към артиста и го поздрави. Той го поведе лично към неговия апартамент и хотелските пикола бяха прекалено заети да спират феновете да не последват любимеца си на първия етаж.

Учудена, Джъстийн се питаше как всички тези хора бяха научили за тайното пристигане на звездата, но после повдигна рамене. Може би при тези обстоятелства Саманта не би успяла да вземе интервю. Джъстийн се залови отново за работата си.

XI

Половин час по-късно, след като се бе успокоило вълнението, звънна телефонът.

— Лош късмет, Джъстийн — обясняваше колежката ѝ. — Още съм в болницата. Кракът трябва да бъде опериран. Саманта има скъсване на сухожилие. Направиха болкоуспокояващи инжекции и утре рано ще я оперират. Сега я сложиха в една от стаите и не мога повече нищо да направя за нея. Ах, да, Саманта те моли, да позвъниш на мистър Кълиган от „Уошингтън хералд“ и да му кажеш какво се е случило.

Докато Джъстийн отговаряше, че веднага ще уведоми Джейк Кълиган, към нея дойде един висок, добре изглеждащ мъж, който очевидно се вслуша и наблюдаваше много внимателно Джъстийн. Тя затвори и му се усмихна.

— Какво мога да направя за вас, сър?

— След като вече така често ви телефонирах, аз се радвам най-сетне да се запознаем лично — каза мъжът.

Джъстийн трепна, след това засия.

— И аз се радвам да се запозная с вас, мистър Дъглас! — тя разтърси ръката му. — Но вие сигурно не сте дошъл, за да ми кажете само „Добър ден“?

Даниел се засмя.

— Предвид на обстоятелството колко сте прелестна, това би било причина, но, честно казано, тук съм професионално. И освен това... — той спря и прошепна. — Освен това исках да ви попитам дали можете да ми кажете нещо ново за Саманта. Имам предвид дали тя навярно с мен... — той млькна, когато видя, че Джъстийн поклати със съжаление глава.

Двамата замълчаха.

— И какви са тези професионални причини, поради които сте тук? — попита накрая Джъстийн.

— О, това е вече уредено! — той се ухили като хлапе, на което му се е удало да стори някаква пакост.

— Аз току-що интервюирах пристигналия днес известен гост — Марсел Фресно.

— Вие... какво? Откъде знаехте това? Ние пазехме в пълна тайна! Кой ви...? — тя го гледаше с недоумение.

— Връзки! — Даниел се засмя. — Без връзки един добър репортер е загубен! А също и малко нахалство помага! Апропо, какво трябваше да уведомяте добрия Джейк? Просто не можах да подслушам!

— Вече това не ви интересува изобщо, мистър Дъглас — Джъстийн го гледаше ядовито. — Но това има нещо общо със Саманта...

— Със Саманта? — Даниел я погледна настойчиво.

Джъстийн му разказа за нещастieto на Саманта и въздъхна:

— А тя така много се надяваше на това интервю! Знаете ли, Джейк Кълиган още не е простил на Саманта, че един мистър Даниел Дъглас преди време бе по-бърз с неговия репортаж! — тя намигна на Даниел. — А интервюто с Марсел Фресно окончателно щеше да омилостиви Джейк. Но от това нищо няма да излезе сега и аз трябва да му го кажа! Бедната Сами! И то, защото един безогледен идиот в това лошо време кара като луд с колата си през локвите и пръска хората с вода точно пред хотела!

Даниел пребледня, като че ли това беше той. Чувстваше се тягостно. Имаше едно неопределено усещане, че той е бил този безогледен идиот. Не беше ли профучал през една локва, преди да спре колата си? Най-малкото той бе карал много бързо и не гледаше нищо друго, освен това някой да не му отмъкне освободеното място за паркиране.

— Оставете това на мен! — каза той. — Аз ще телефонирам и ще му обясня всичко!

— Вие? — Джъстийн го погледна колебливо. — Мога ли да разчитам на това, че ще го направите заради Саманта? Надявам се, че ще се опитате да успокоите, колкото е възможно, мистър Кълиган?

— Давам честната си дума, Джъстийн!

Джъстийн кимна колебливо.

Даниел погледна часовника си.

— И така, разбрано, Джъстийн! Трябва да тръгвам. До скоро!

Още преди Джъстийн да успее да възрази нещо, той се обърна и тръгна. Клатейки глава, Джъстийн гледаше след него.

Даниел седна в колата си и тръгна. Той имаше основание да бърза, ако искаше да изпълни своя план! Подсмихна се, когато помисли за това колко изненадана щеше да бъде Саманта, когато утре сутринта разгърне „Уошингтън хералд“.

Той нямаше търпение да вземе в ръце сияещото ѝ красиво лице и да го целуне. И тя трябваше да го изслуша за добро или зло, защото не можеше да избяга с контузения си крак! Той се засмя тихо.

Даниел изобщо не мислеше да звъни на Джейк Кълиган. Той летеше към къщи, защото искаше да работи на спокойствие там. Чукаше по клавиатурата на пишещата машина и в пет без двадесет беше готов! Даниел отново седна в колата и полетя. Беше пиков час, но колите се изсипваха от вътрешността на града, а той искаше да влезе в него. Затова имаше късмет и успя.

— Предайте това, колкото се може по-бързо на Джейк Кълиган. То е от мис Роземунт. Тя бе обещала да направи статията до пет часа! — помоли той портиера, който се разхождаше насам-натам с ръце на гърба в партера на редакционната сграда на „Уошингтън хералд“. Даниел му пъкна една десетдоларова банкнота и мъжът изчезна с учудваща бързина в асансьора. Даниел потри доволно ръце и напусна сградата.

XII

— Виждате ли, мис Роземунт, стана много бързо, както ви бе обещано. Вие лежите вече в леглото си, а няма още десет часа! Бих искал всички операции да протичат така без проблеми! — лекарят гледаше успокоително бледата Саманта, която преди няколко минути бе излязла от наркоза. — След няколко дни ще можете отново да ставате!

Саманта кимна с досада.

— Как се чувствате? — попита една сестра, след като лекарят бе напуснал помещението.

— Добре — отговори Саманта, — но съм ужасно изморена!

— Случва се. Това е от наркозата. Как би ви се отразила чаша топло мляко?

Саманта успя да потисне една гримаса — топло мляко! Още от дете мразеше топло мляко!

— А една чаша кафе не мога ли да получа? — тя погледна умолително сестрата. Навярно ще се съгласи.

— Всъщност, не. Но ще видя какво може да се направи — с едно намигване сестрата напусна стаята.

Защо имаше толкова много лош шанс? Е, поне болките ги няма. Тя се усмихна горчиво.

Позвъни се. Измина един миг, докато Саманта схване, че беше телефонът върху бялата нощна масичка до болничното ѝ легло. Тя се наведе и взе слушалката. Зави ѝ се свят и тя се отпусна отново върху възглавницата.

— Да? — попита тя.

— По дяволите, какво правите в болницата? — чу тя гласа на Джейк Кълиган.

— Но... — Саманта не разбра, — моята приятелка Джъстийн не ви ли каза защо?

— Нищо не знам от Джъстийн. Един ваш приятел ми позвъни преди час и ми даде вашия номер, но защо сте в болницата все още не

зная! Един момент, мис Роземунт — Саманта чу, че той разговаря с някого. Защо Джъстийн не беше... — Тук съм отново. И така, искам да ви поздравя за интервюто. Наистина добра работа, мис Роземунт. Конкуренцията щеше да се пръсне от завист. Ние освободихме цялата втора страница за вашето интервю. Прочетете вестника. Но защо сте всъщност в болницата?

— Мистър Кълиган — започна объркано Саманта, — не зная нищо за интервю! Невъзможно е, аз мисля, аз не съм...

— Само не казвайте, че сте оперирана — я прекъсна Джейк.

— Напротив, и...

Кълиган отново не я остави да се изкаже.

— Е, разбирам, че сте все още малко объркана. Сигурно току-що сте се събудила от наркозата?

— Да, мистър Кълиган, но аз ви моля...

— Съжалявам, че така рано ви смутих, мис Роземунт! Ще позвъня след няколко часа отново, сигурно тогава ще бъдете вече на себе си. Не е нищо сериозно, нали?

— Не, мистър Кълиган, това е само едно скъсване на сухожилие и...

— Е, добре, до скоро! — Джейк Кълиган затвори.

Саманта остана известно време със слушалката в ръка. Навярно тя още не се бе събудила от наркозата? В този момент сестрата влезе в стаята с табла в ръцете.

Ароматът на прясно кафе изпълни помещението. „Не — мислеше Саманта, — не съм повече под наркоза, аз съм будна.“

— Ето ви кафето, ще ви подейства добре! Донесох ви също няколко вестника.

Сестрата разбуха възглавницата на Саманта и взе телефонната слушалка от ръцете ѝ.

— Говоренето по телефона ви изтощава много — каза тя. — Затова трябва да почакате още малко. Между впрочем, имахте посещение, но бяхте все още под наркоза. Той каза, че ще мине по-късно.

— Той?

— Да! — сестрата се засмя замечтано. — И то какъв „той“? Рядко съм виждала толкова привлекателен мъж!

Саманта сбърчи чело и замълча. „Възможно е наистина още да не съм излязла от наркоза! — си мислеше тя. — Нещо тук не е както трябва!“

Тя отпи от кафето си. Сестрата показва вестниците.

— Почетете малко — каза тя бодро, след което остави Саманта сама.

Тя разгърна вестник „Уошингтън хералд“, и отвори втората страница. Не повярва на очите си. Едно интервю с Марсел Фресно заемаше цялата страница. Саманта се вгледа в последния ред, под който стоеше съкратено: „С.Р.“.

Не, нямаше смисъл да чете по-нататък. Фантазията ѝ бе изиграла шега. Най-добре беше да се опита малко да поспи, докато всичко свърши!

Саманта се облегна назад, притвори очи и бе твърдо решена да не ги отвори отново, преди да бъде сигурна, че не сънува.

Тъкмо легна удобно, когато на вратата се почука тихо. За да остане вярна на току-що взетото решение, тя не отговори. Почука се втори път, след това вратата се отвори и Саманта чу как някой прекоси на пръсти помещението и спря пред нейното легло. Тя примигна, защото надделя любопитството, и тогава разтвори широко очи. Колко дълго щеше да трае въздействието на наркозата?

Един чудесен букет червени рози разнесе своя сладък аромат под носа ѝ. Две зелени очи я разглеждаха внимателно и изпълнени с любов! И тогава Даниел Дъглас се наведе над нея.

— Здравей, Саманта — прошепна той, — как си?

Преди да успее да отговори, неговите топли устни затвориха устата ѝ. Горещи трънки преминаха по тялото ѝ. Нейното тяло изглеждаше, че гори. Тя обгърна с ръце врата на Даниел и приближи главата му по-близо до себе си. След това се освободи от Даниел, легна обратно със затворени очи и въздъхна.

— Съвсем не е лошо човек да сънува — промърмори тя. — Всички мои проблеми се решават от само себе си. Статията за интервюто с Марсел Фресно се пише сама. Кълиган е повече от приятелски настроен към мен. А след това тази целувка...

— Не искам да се изтъквам — Даниел се окашля, — но статията за Фресно написах аз.

При звука на гласа му Саманта трепна. Той беше все още тук.

— Сега вече ми стига! Ако наистина те има, тогава изчезвай и ме остави на мира! Аз искам да разбера дали сънувам или не.

Даниел сви рамене и я ощипа.

— Ау! — Саманта извика възмутено. — Така боли!

— Да, но ти го пожела така! — Даниел повдигна рамене. — Сега можем ли да говорим разумно? — той седна до нея на леглото. — Слава Богу, че не можеш да ми избягаш. Между впрочем, как е кракът ти?

— Кракът? Кой крак? Ах, да, напълно бях забравила! Но какво каза преди това? Ти си написал моето интервю с Марсел Фресно? И си го изпратил в нашата редакция? Но как така?

— Защото те обичам, Саманта! — Даниел се наклони отново, за да я целуне.

Саманта се отдръпна и го погледна през притворените си очи.

— Не ме докосвай! — изсъска тя. — Не позволявам на Казанова да ме целува.

— Това е заради снимката във вестника, нали, Саманта? А всичко е съвсем безобидно, мога да ти обясня...

Саманта се засмя сухо.

— Точно това каза и Джъстийн!

Даниел простена:

— О, Саманта, ти наистина ме затрудняваш! Отдавна да съм се отказал да се боря за тебе, ако Джъстийн отново и отново не...

— Джъстийн? — го прекъсна тя. — Какво Джъстийн отново и отново? Говорила е нещо зад гърба ми, без да ми каже нищо?

— Тя не е виновна. Аз ѝ телефонирах непрекъснато, за да разбера как си. Бях загрижен за теб, когато внезапно ти потъна вдън земя. Почти бях умрял, когато ти ми каза да вървя по дяволите, след като видях тази проклета снимка във вестника. Саманта, аз просто не мога повече да живея без теб! От първия миг, когато те видях, се влюбих безнадеждно в теб.

Саманта усети, че внезапно бликват сълзи от очите ѝ. Отчаяно тя се мъчеше да ги спре.

— И затова ти се измъкна тогава посред нощ и писа за мен в статията си като ме направи сексуална маниачка? — изстена тя.

Внезапно тя захълца безспирно:

— А аз мислех, че нощта и това с нас ще бъде нещо съвсем особено, и... — гласът ѝ отказа.

Безпомощно Даниел я погледна.

— Не, Саманта. Не. Моля те, не плачи! — прошепна той. — Съвсем не е това, което си мислиш! В моята серия от статии никога не съм писал за теб. Нощта за мен беше също нещо особено. Тогава не знаех как да ти обясня фалшивото си име, заради проучванията за моята статия. Страхувах се, че няма да ми повярваш и няма да искаш повече да се срещаме, ако ти кажа всичко това. Нуждаех се от време за размишление. Когато се реших да ти кажа всичко и да те помоля да останеш при мен завинаги, те видях с друг мъж, а на по-следващата вечер — с Джеф! О, аз почти бях превъртял, защото мислех, че съм за тебе един от многото...

И очите на Даниел се навлажниха. Той взе лицето на Саманта в ръцете си и прошепна:

— Ще поправа всичко. Обещавам, че ние ще бъдем щастливи! Обичам те, Саманта! — една особена нежност го обхвана, когато той я притегли към себе си. — Аз те обичам — повтори той още веднъж и допря лице до студената ѝ буза.

— Аз също те обичам — прошепна Саманта. — И никога няма да забравя нашата първа нощ, Даниел, никога...

— Напротив, скъпа, това ще направиш! И знаеш ли защо? Защото в бъдеще ще прекараме още много по-хубави нощи заедно.

Той се наклони към нея и я целуна.

Издание:

Кристин Хемплин. Даниел
ИК „Слово“, Велико Търново, 1995
Американска. Първо издание
Редактор: Иванка Харитонова
ISBN: 954-439-351-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.